ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ἔτος 6ον Ἀριθ. 433 | Διευθυντής: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ | Ἀθῆναι.—Πέμπτη 18 Ἀπριλίου 1913

ΑΠΟ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ

Ὁ κ. Διαλέτης, διοικητὴς τοῦ 1ου πεζικοῦ συντάγματος καὶ ἀξιωματικοὶ

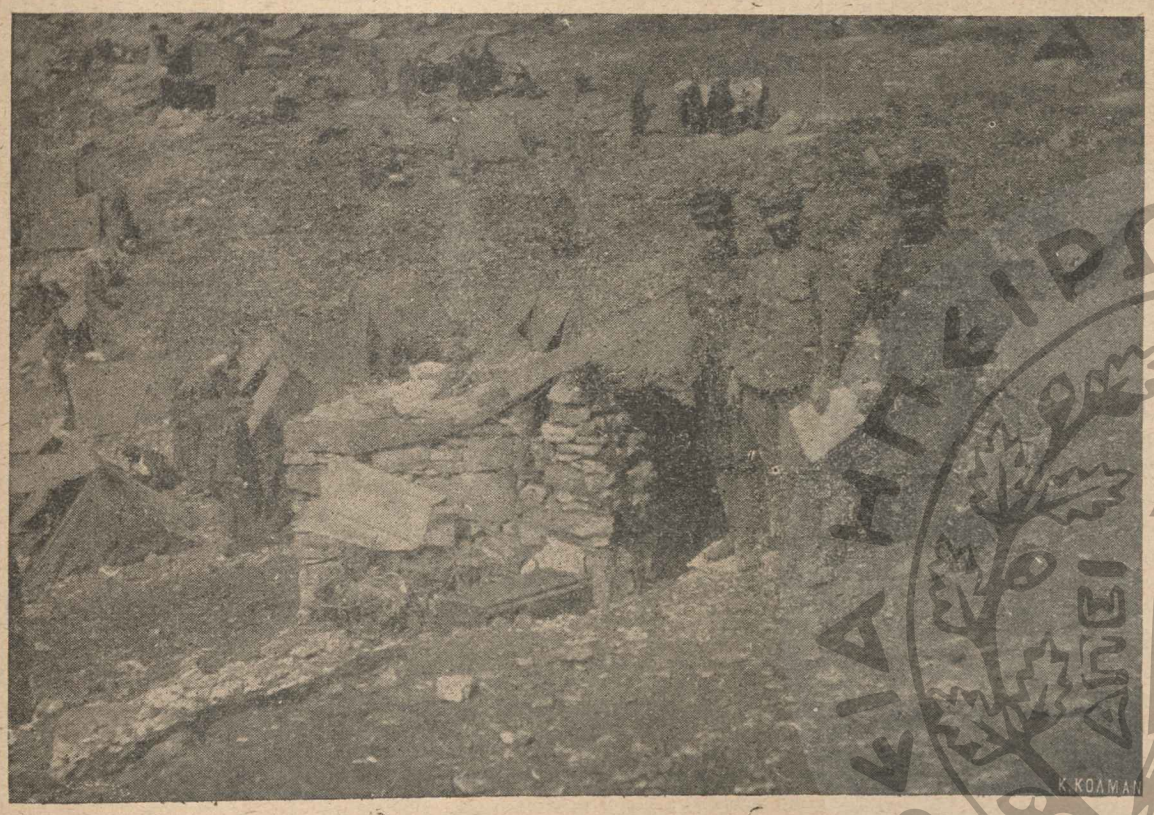

Ὁ καταυλισμὸς τοῦ 1ου Συντάγματος πρὸ τῶν Ἰωαννίνων εἰς τὸ χωρίον Μοῦλες

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΔΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΕΚΠΛΗΤΤΕΣΘΕ...

Πολὺ παράξενα καὶ καθαυτὸ ἐκπληκτικὰ πράγματα, θὰ βλέπετε τοῦ λοιποῦ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὰ περίχωρα.

Ἐκεῖ ποῦ θὰ περνᾶτε ἡσυχα τὸν ἥσυχον δρόμον, ξέφαφα, ἕνας κουρελιάρης θὰ ἐφορμᾷ ἐναντίον ἑνὸς καλοενδεδυμένου κυρίου, σταματισμένου ἀνυπόπτως ἐνώπιον μιᾶς βιτρίνας. Θὰ τὸν ἀρχίζῃ στῆς μαχαιρές, θὰ τὸν ξαπλώνῃ κάτω νεκρὸν καὶ, πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸν σταματήσῃ κανείς, θὰ τρέπεται εἰς φυγήν. Ἔπειτα θὰ προστρέχουν περίεργοι καὶ χωραφύλακες. Ἀλλ' ὁ σκοτωμένος θὰ σηκώνεται σῶος καὶ ἀκέραιος, θὰ ἐπιστρέφῃ μὲ τὸ πάσσο του καὶ ὁ φονεύς, καὶ οἱ δύο μαζί, σὰν καλοὶ φίλοι, θὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸ διπλανὸν μαστιχάδικο...

Ἄλλοτε πάλιν, τὸ βράδυ, ἐνῷ θὰ γυρίζετε εἰς τὸ σπίτι σας, θὰ σᾶς ἑλκύουν πρὸς ἕνα πλάγιον δρομίσκον, ρωμαντικῶς φωτιζόμενον ἀπὸ τὴν σελήνην, γλυκεῖς ἦχοι ἄσματος καὶ κιθάρας. Θὰ πλησιάζετε καὶ θὰ βλέπετε, ὅτι γίνεται σερενάτα κάτω ἀπὸ ἕνα μπαλκονάκι, στολισμένον μὲ ἄνθη. Ἐξαφνα, ἡ μπαλκονόπορτα θ' ἀνοίγῃ καὶ, ἀντὶ τῆς ὡραίας, θὰ προβάλλῃ ἕνας ἄγριος ἥρως, ὁ πατέρας της βέβαια, μὲ τὰ νυχτικά του καὶ μ' ἕνα κάδον, τὸν ὁποῖον θ' ἀδειάζῃ ἀμειλίκτως κατὰ κεφαλῆς τῶν κανταδόρων. Ἀλλ' οἱ κανταδόροι, ἀντὶ νὰ βρίσουν, νὰ βγάλουν τὰ πιστόλια των ἢ νὰ τραποῦν εἰς φυγήν, θὰ ξεκαρδίζωνται ἀπὸ τὰ γέλοια διὰ τὴν ψυχρολουσίαν καὶ... θὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸ ἴδιον σπίτι ν' ἀλλάζουν φορέματα.

Ἡ σκηνὴ τώρα εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον. Τριγυρίζετε εἰς τοὺς ἐρήμους πρωϊνοὺς βράχους καὶ βλέπετε ξέφαφα μίαν γυναικείαν μορφήν, λυσίκομον καὶ λευκοφόρον... Εἶνε καμμία τρελλή; Ὄχι, εἶνε μία ἀπηλπισμένη.. Φαίνεται, ὅτι βαρέθηκε τὴ ζωή της καὶ ἑτοιμάζεται ἀπὸ τὸν βράχον νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Τρέχετε νὰ τὴν προφθάσετε, νὰ τὴν κρατήσετε, νὰ τὴν σώσετε, ἀλλὰ σᾶς προλαμβάνει. Τὸ πήδημα τῆς νέας Σαπφοῦς γίνεται ἐκεῖ ἐμπρός σας. Ἀλλὰ πρὶν πλησιάσετε, μὲ σκοπὸν τώρα νὰ πέσετε γενναίως εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουν πλησιάσῃ μερικοὶ ἄλλοι, κρυμμένοι πρὶν ἐκεῖ κάπου. Ὅλοι γελοῦν, μαζὶ των καὶ ἡ λευκοφόρος, ἡ ὁποία δὲν ἔπαθε τὸ παραμικρόν... Διότι δὲν ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὁπως ἐνομίσατε μακρόθεν, ἀλλ' ἁπλούστατα εἰς ἕνα στρῶμα, τοποθετημένον ἐκ τῶν προτέρων ἐπὶ τῆς ἀμμουδιᾶς, ποῦ σᾶς τὸ ἐσκέταζεν ὁ βράχος...

Τέτοια καὶ ἄλλα ἐκπληκτικὰ πράγματα θὰ βλέπετε τοῦ λοιποῦ, ἡμέραν καὶ νύκτα, εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὰ περίχωρα. Ἀλλὰ νὰ μὴν ἐκπλήττεσθε, διότι ἡ ἐξήγησις των εἶνε ἁπλουστάτη. Ἔγεινεν ἤδη μία ἑλληνικὴ ἑταιρία κατασκευῆς ταινιῶν κινηματογράφου. Κ' ἐπειδὴ θὰ γίνουν βέβαια καὶ ἄλλαι — διότι εἰς τὴν Ἑλλάδα κάθε ἐπιχείρησις εὑρίσκει ἀμέσως μιμητάς — αἱ σκηναὶ αὗται τῶν κινηματογραφικῶν δραμάτων καὶ κωμῳδιῶν θὰ εἶνε συχνότατα. Οὕτως οἱ κακοῦργοι, τὰ θύματά των, οἱ ἐρωτευμένοι κανταδόροι, αἱ ἀτηλπισμέναι γυναῖκες κτλ. δὲν θὰ εἶνε παρὰ οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ Θεοδωρίδη, ἡ τοῦ κ. Ἐμπέογλου, ἡ τοῦ κ. Ἀλεξανδράτου, ἢ δὲν ἠξεύρω τίνος ἄλλου ἐπιχειρηματίου, οἱ ὁποῖοι θὰ παίζουν τὸ μέρος των καὶ θὰ κάμνουν τὴν σκηνήν των εἰς τὸν κατάλληλον τόπον, διὰ νὰ τὴν ἀποτυπώνῃ ἡ μηχανή.

Δὲν ἠξεύρομεν τί θὰ εἶνε τὰ κέρδη τῶν ἐπιχειρηματιῶν τὸ κέρδος ὅμως τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, ἀπὸ τὴν νέαν ἐπιχείρησιν, δὲν θὰ εἶνε μικρόν. Αἱ ταινίαι τῆς ἐγχωρίου κατασκευῆς, αἱ καλλίτεραι τούλάχιστον, θὰ στέλλωνται ὄχι μόνον εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολήν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην. Ὁ Κινηματογράφος, βλέπετε, εἶνε διεθνής, ἀκριβῶς διότι δὲν ἔχει γλῶσσαν, — τὸ μέγα αὐτὸ ἐμπόδιον τῆς διεθνοποιήσεως τοῦ θεάτρου. Ἕνας θίασος δύσκολα περιοδεύει· μία ταινία ὅμως κάμνει εὐκολώτατα τὸν γῦρον τοῦ κόσμου. Οὕτω, χάρις εἰς τὰς ἑλληνικὰς ταινίας, θὰ βλέπουν καὶ οἱ ξένοι, ὅτι ἔχομεν ὡραίας καὶ μεγάλας πόλεις, γραφικὰς τοποθεσίας, θαυμασίαν φύσιν, πολιτισμένην ζωήν, λαμπροὺς ἠθοποιοὺς καὶ συγγραφεῖς θεατρικῶν ἔργων μὲ καλαισθησίαν. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπικρατήσεως, μία τοιαύτη διαφήμισις θὰ ἐχρησίμευε.

Γρηγ. Ξενόπουλος

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Οἱ κάτοικοι τῆς Κορυτσᾶς δι' ἐπιτροπῆς ἐζήτησαν ἀπὸ τοὺς ἐν Θεσσαλονίκῃ προξένους τῶν Δυνάμεων ὅπως ἡ ἐπαρχία των παραμείνῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Οἱ πρόξενοι τοῖς ἀπήντησαν εὐμενέστατα.

— Ὁ ἐνθουσιασμὸς εἰς τὴν Κετίγνην διὰ τὴν κατάληψιν τῆς Σκόδρας ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε μέγας.

— Ὁ πρίγκηψ Δανῆλος τοῦ Μαυροβουνίου εἰσῆλθεν ἐπισήμως εἰς τὴν Σκόδραν, ἐν μέσῳ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ λαοῦ.

— Ὁ κ. Σκουλούδης, πληρεξούσιος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν συνδιάσκεψιν τῆς εἰρήνης, προέβη ἐν Λονδίνῳ εἰς δηλώσεις διαψεύσας τὰς περὶ Ἑλληνο-Σερβικῆς συνεννοήσεως κατὰ τῆς Βουλγαρίας φήμας.

— Τὸ παραμεθόριον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην Βουλγαρικὸν πυροβολικὸν ἀνεχώρησε.

— Ὁ Ἐσσὰτ πασσᾶς, ἀρχηγὸς τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ τῆς κυριευθείσης Σκόδρας, ἀνεκηρύχθη Βασιλεὺς τῆς αὐτονόμου Ἀλβανίας εἰς τὸ Ἀλέσσιον. Κατὰ τὰς ὑπαρχούσας πληροφορίας ὑποστηρίζεται εἰς τοῦτο καὶ ὑπὸ τοῦ Μαυροβουνίου.

— Τὸ ζήτημα τῆς Σκόδρας συζητεῖται ζωηρῶς ὑπὸ τῶν Δυνάμεων καὶ εἶνε ἀγνοστον τί θὰ πράξῃ τὸ Μαυροβούνιον, κατόπιν τῆς νέας τροπῆς τοῦ ζητήματος.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΝΕΚΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΕΙΚΩΝ

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα, περὶ τὰς ἓξ τοῦ ἀπογεύματος, ἐβρέχετο νὰ κάμῃ ἕνα περίπατον καὶ καθὼς ὁ οὐρανὸς ἦτο σκεπασμένος μὲ σκοτεινὴν καταχνιάν, χωρὶς νὰ ἔχουν ἀκόμη ἀνάψῃ τὰ νυκτερινὰ τῆς πόλεως φῶτα, ὅλα δὲ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, ζαχαροπλαστεῖα, μπυραρίες καὶ καφενεῖα ἦσαν κατάκλεισται, ἡ πρωτεύουσά μας μοῦ ἔδοσε τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς ἀπεράντου νεκροπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι, σὰν φευγαλέαι σκιαί, ἀντιπαρήρχοντο ἐνώπιόν μου μὲ σιωπηλὴν θλιβερότητα. Θεέ μου, τί πλῆξις ἦτο ἐκείνη! Παντοῦ ἐβασίλευεν ἡ βοβὴ καὶ μονότονη νέκρα, διακοπτομένη κάπου-κάπου ἀπὸ μερικὲς πιστολιὲς τῶν αἰωνίων λεονταρήδων, ποῦ ξεσποῦν τὸ πολεμικόν των μένος εἰς τὰ ἀσφαλῆ πεδία... τῆς γειτονικῆς των μάνδρας ἐν μέσῳ ἑνὸς ποτηρίου φετσίνας καὶ μιᾶς μπουκιᾶς ροδίζοντος ἀρνίου.

*

Δὲν ξέρω, τί θ' ἀποκτήσουν οἱ περίφημοι κοινωνιολόγοι μὲ τὰς περὶ ἀναυπάσεως τοῦ ἐργάτου θεωρίας των· ἐκεῖνο, ποῦ γνωρίζω, εἶνε, ὅτι τὸ γενικὸν τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα μανδάλωμα ἔκαμε τὰς Ἀθήνας νὰ ὁμοιάζουν μὲ τετάρτης τάξεως ἐπαρχιακὴν πολίχνην, εἰς ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν, ὁ διπλασιασμὸς τοῦ Κράτους μας καὶ ἡ ἐπὶ θύρας σιδηροδρομική μας σύνδεσις μὲ τὰς Εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας ἐπιβάλλουν πολλὰς ὑποχρεώσεις ἐξωτερικῆς περιστάσεως εἰς τὸ ἰοστεφὲς μας "Αστυ. Μία δὲ ἀπὸ τὰς καλλιτέρας του ὑποχρεώσεις εἶνε ἡ κοσμοπολιτική του ἐμφάνισις, ἡ ἐπιβάλλουσα εἰς οἱανδήποτε ἡμέραν, ἀνεξαρτήτως τοπικῶν ἑορτασμῶν, νὰ εὑρίσκῃ ὁ ξένος ἕνα κέντρον, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ μποῦῃ νὰ περάσῃ τὴν ὥραν του ἀνέτως.

*

Ἄλλως τε ἡ ἰδέα μου αὐτὴ δὲν φρονῶ νὰ ἀντιστρατεύεται μὲ τὰς προστατευτικὰς τῶν ἐργατῶν θεωρίας. Βεβαίως, προκειμένου περὶ ἐργοστασίων, ὅπου οἱ ἐργαζόμενοι συνεχῶς καταπονοῦνται ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας, ἡ ἀνάπαυσις ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος εἶνε ὑγιεινὴ ἀνάγκη. Ἀκόμη καὶ διὰ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα δύναμαι νὰ τὸ δεχθῶ, διότι τέλος πάντων οἱονδήποτε ὑψώνιον μπορεῖ ἀκινδύνως ν' ἀναβληθῇ δι' εἰκοσιτέσσαρας ὥρας. Ἀλλὰ ὁ ἐργάτης τοῦ ζαχαροπλαστείου, τῆς μπύρας καὶ τοῦ καφενείου μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ὡρισμένας μόνον ὥρας τῆς ἡμέρας εὑρίσκεται ἐν ἐντάσει ἐργασίας, τὸ δὲ ὑπόλοιπον διάστημα... διώχνει μυίας. Ἐν τάσῃ δὲ περιπτώσει αὐτὸ τοῦτο τὸ εἶδος τῆς ὑπηρεσίας του δὲν εἶνε τόσον κουραστικὸν ὅσον τῶν ἄλλου εἴδους ἐργατῶν. Τὸ συμπέρασμά μου εἶνε, ὅτι διὰ τὴν ἄξιοπρεπῆ παράστασιν τῆς πρωτευούσης μας πρέπει καὶ καὶ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ν' ἀνοίγουν εἰς τὰς 5 τὸ ἀπόγευμα τὰ ζαχαροπλαστεῖα, μπύρες καὶ καφενεῖα, ἀφοῦ οἱ ὑπάλληλοι τῶν καταστημάτων αὐτῶν δὲν καταπονοῦνται, ὅσον οἱ ἄλλοι, καὶ ἀφοῦ μέχρι τῆς ὥρας αὐτῆς ἔχουν ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον νὰ ἐοτάσουν ἐν ἀνέσει τὴν Ἀνάστασιν.

Ὁ Μόνος

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΠΑΣΧΑΛΙΝΑΙ

Ἠρχίσαμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ κάμνωμεν ἐκδρομὰς εἰς τὸς ἑξοχὰς κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων ἑορτῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς πλήρους ἀργίας. Αὐτὸ γίνεται ἰδίως εἰς τὸ Λονδίνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸς ἄλλους μεγάλους πόλεις τοῦ κόσμου. Ἐδῶ δὲν ἐσυνηθίζετο. Κάθε οἰκογένεια ἔκαμνε Πάσχα εἰς τὸ σπίτι της κλεισμένη. Ἀλλὰ τὸ ἐφετεινὸν Πάσχα μᾶς ἀπεκάλυψεν, ὅτι ἀρχίζομεν νὰ μεταβαλλόμεθα. Γινόμεθα περισσότερον φυσιολάτραι.

Ο ΚΑΦΕΣ

Πάλιν μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς αὐστηρᾶς ἀργίας τοῦ Πάσχα ἔγιναν ἕνα πλῆθος συζητήσεις περὶ ἀργίας ἐν Ἀθήναις, περὶ κινητοῦ πληθυσμοῦ τῆς Πρωτευούσης, περὶ κοινωνικῆς συνθέσεως τῶν Ἀθηνῶν κ.λ.π.

Ἀλλ' αἱ περισσότεραι συζητήσεις ἔγιναν περὶ τοῦ καφέ.

Καὶ τῷ ὄντι τὸ ζήτημα ἦτο σπουδαῖον. Ἄνθρωποι ἐργένηδες διαμένοντες εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ συνηθισμένοι νὰ πίνουν 5—6 καφέδες τὴν ἡμέραν, τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ἔμειναν χωρὶς καφέ. Καὶ τὸ μαρτύριον αὐτὸ δι' ἕνα καφεπότην εἶνε ἀληθινὰ τρομερόν! Γίνεται Τάνταλος ὁ ἄτυχης αὐτὸς ἄνθρωπος..

Ἐν τούτοις οἱ μανιωδέστεροι καφεπόται εὗρον ὅτι ἕνα καφενεδάκι κοντὰ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Λαυρείου ἔμεινεν ἀνοικτό. Καὶ κατέφυγον ἐκεῖ. Ἔτσι δὲ εἰς τὸ καφενεῖον ἐκεῖνο ἔγινεν ἕνα μπουκέτο ἀπὸ τοὺς μανιωδεστέρους ἐραστὰς τοῦ καφὲ καὶ τῶν καφενείων ὅλης τῆς Πρωτευούσης.

Ἐκτὸς τούτου ὅμως ἀνεκαλύφθη ὅτι καὶ κάποιο ἐστιατόριον εἰς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου ἔδιδε καφέ. Ἐὰν ἤρχησε δὲ καὶ αὐτὸ νὰ γεμίσῃ ἀπὸ ἐρασταὶς τοῦ ἐρατεινοῦ.

Ο κ. ΚΟΡΥΛΛΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ

Τηλεγραφήματα ἀπὸ τὸ Βελιγράδι μᾶς πληροφοροῦν ὅτι ὁ Πατρινὸς Ἰατρὸς τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κ. Χρ. Κορύλλος μαζὶ μὲ Σέρβους τραυματίας μετέβη ἀπὸ τὸ Δυρράχιον εἰς τὸ Βελιγράδι. Εἰς τὸν Ἕλληνα ἰατρὸν ἔγινε μεγάλη ὑποδοχὴ εἰς τὴν Σερβικὴν πρωτεύουσαν. Ὁ λόγος δὲ ποῦ ἐξεφώνησε τοὺς ἐνθουσίασε.

Οἱ Πατρινοὶ κατεχάρησαν διὰ τὴν ἐπιδοχὴν αὐτὴν τοῦ συμπατριώτου των. Ἐρωτοῦν ὅμως περιέργως!

— Ποιὸς ξέρει τί καλαμπούρια θὰ τοὺς εἶπε πάλιν ἐκεῖ ἐπάνω ὁ γιατρός!

Ὡς γνωστὸν ὁ κ. Κορύλλος εἶνε ὁ τρομερότερος Ἕλλην καλαμπουριστής. Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος τὸν ἐθαύμαζε διὰ τὰ ὀστεῖα του!

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΕΙΣ ΛΙΤΑΝΕΙΑΝ

Ἀπὸ τὴν Κέρκυραν μανθάνομεν ὅτι κατὰ τὴν λιταν εἰαν τοῦ λειψάνου τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος ποῦ ἔγινεν, ὡς κατ' ἔτος, τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων, ἐθεάθησαν παρακολουθοῦντες αὐτὴν μὲ κεριὰ εἰς τὰ χέρια πλεῖστοι ἐκ τῶν ἐκεῖ Τούρκων αἰχμαλώτων.

Τὸ πρᾶγμα ἐφάνη περιεργότατον.

Κατόπιν ὅμως ἐξηκριβώθη ὅτι οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν αἰχμαλώτων αὐτῶν τῶν ἀκολουθούντων τὴν κηδείαν ἦσαν χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολῆς, δηλαδὴ Κόπται καὶ Ἀρμένιοι. Ἐν τούτοις ὅμως δὲν ἦσαν ὅλοι χριστιανοί. Ἦσαν μεταξὺ αὐτῶν καὶ Τοῦρκοι τῆς Ἠπείρου!

Εἶνε περίεργον καὶ ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι οἱ Μουσουλμάνοι τῆς Ἠπείρου σέβονται τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα καὶ τιμοῦν αὐτὸν ἰδιαιτέρως ὀνομάζοντες αὐτὸν «ὁ γέρος».

Πόθεν προῆλθεν αὐτὴ ἡ τιμὴ πρὸς τὸν ἅγιον ἔθνος θρησκείας εἶνε περίεργον. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔχει κάποιαν σχέσιν μὲ τὴν παραμονὴν τοῦ Σώματος τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον εἰς τὰ Ἰωάννινα, ὁπόθεν ἔχει μεταφερθῇ εἰς τὴν Κέρκυραν πρὸ αἰώνων

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ

Ἡ Ἕλλη, ἡ ξανθὴ ὡραία θυγάτηρ τοῦ στρατηγοῦ Θεμιστοκλέους, ἄνευ μητρὸς ἐκ πολὺ μικρᾶς ἡλικίας, εἶχε μίαν μόνην φίλην, τὴν Μναῖδα μίαν μικρόλαν μελογχροιὴν κόρην ἑνὸς πλουσίου τῶν Ἀθηνῶν ἀρχοντος, τοῦ Κλεινίου. Ἡ Ἕλλη εἶχε διαπαιδαγωγηθῇ, τῇ φροντίδι τοῦ πατρός της, παρὰ τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, φίλου πατρικοῦ, ὁ ὁποῖος τῆς ἐνέπνευσε τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὸ σέβας πρὸς τοὺς Θεοὺς ἐνῷ ἡ Μναῖς, οὐδέποτε ἀγαπήσα α τὴν διδασκαλίαν τῶν μεγάλων ποιητῶν καὶ δ"ιδασκάλων, δὲν ἐσκέπτετο ἄλλο τι, εἰμὴ τὰς διασκεδάσεις καὶ τὴν πολυτέλειαν.

Μὲ ὅλην ὅμως τὴν ἀντίθεσιν ταύτην, αἱ δύο φίλαι ἠγαπῶντο πάρα πολύ.

Ὑπῆρχεν ἔθιμον ἐν Ἀθήναις ἀνὰ τέσσαρα ἔτη, δύο κόραι τῶν καλλίστων οἰκογενειῶν, νὰ ἀποδειχθῶσιν εἰς τὸν βασιλέα, διὰ νὰ κεντήσουν τὸν πέπλον, ὁ ὁποῖος θὰ προσεφέρετο, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων, εἰς τὴν θεὰν προστάτιδα τῆς πόλεως· αἱ κόραι αὗται ἀφηνιόν ἐπὶ ἓξ μῆνας, ἐνδεδυμέναι μὲ πλούσιον χιτῶνα, νὰ ἐγκλεισθῶσιν εἰς τὸν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως Ναὸν τοῦ Ἐρεχθείου καὶ νὰ καταγίνωσιν εἰς τὸ κέντημα τοῦ ἱεροῦ πέπλου τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς.

Τὸ ἔτος λοιπὸν ἐκεῖνο ὁ κλῆρος ἔλαχεν εἰς τὰς δύο φίλας. Ἀλλ' ἐνῷ τοῦτο προὐξένησε μεγάλην χαρὰν εἰς τὴν Ἕλλην, διὰ τὴν τιμὴν ἣς ἠξιώθη, ἐγέννησεν ἄφατον λύπην εἰς τὴν Μναῖδα.

— Θὰ περάσω λοιπὸν ἓξ μῆνας, κλεισμένη μέσα σὲ τέσσαρας τοίχους, χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ χορεύω. Θὰ ζήσῃ λοιπὸν ὡς μία φυλακισμένη;

— Εἶσαι ἀπερίσκεπτος, τῇ λέγει ὁ πατήρ της Κλεινίας, ἀντὶ νὰ εὐχαριστῆσαι διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν τιμήν, ὅτι θὰ ζήσῃς ἱέρεια λευκοφόρος τῆς θεᾶς, ὅτι θὰ παρέξῃς τὴν ἐκδούλευσιν αὐτὴν εἰς τὴν θεάν· σὺ, βλέπω λυπᾶσαι!

Ἀλλ' ἡ Μναῖς ἔμενεν ἀπαρηγόρητος.

— Μά, διατί ἐκεῖ τέλους τόσον θλίβεσαι; τὴν ἐρωτᾷ κάποτε ἡ Ἕλλη, δὲν θὰ εἶμαι ἐντελῶς μόνη ἐκεῖ ἐπάνω· θὰ ἔχωμεν τὴν συντροφιὰν τῶν ἱερέων, ποῦ θὰ μᾶς λέγουν τόσα σοφὰ λόγια. Θὰ βλέπωμεν ἀπ' ἐκεῖ τὸν Πειραιά· καὶ οἱ γονεῖς θὰ ἔρχονται συχνὰ νὰ μᾶς βλέπουν.

— Ναί· ἀλλ' ἐκεῖνος μόνον δὲν θὰ ἔρχεται· δὲν θὰ τὸν βλέπω Ἕλλη μου!

— Ποιὸς εἶνε αὐτός; τὴν ἐρωτᾷ ἐκπληκτος ἡ ἀθώα Ἕλλη.

— Δὲν δύναμαι νὰ σοῦ εἴπω τίποτε· τὸν ἀγαπῶ· καὶ μὲ ἀγαπᾷ.

— Ἔχεις λοιπὸν τόσον ἀδύνατον καρδίαν, ὥστε νὰ μὴ δύνασαι τὰ ὑποφέρῃς χωρισμὸν ὀλίγων μηνῶν;

Σκέψου ὅτι θὰ ἐργασθῇς ὑπὲρ τῆς Πατρίδος ποῦ σὲ τρέφει, ὅπως καὶ ἐκεῖνον ποῦ ἀγαπᾷς τόσον πολύ. Ἄλλαι θὰ ζηλεύουν τὴν τιμήν, ἣ ἐκοίσ σοῦ ἔλαχε, καὶ σὺ δυσανασχετεῖς; καὶ ὁ ἐραστής σου ἀκόμη πολὺ περισσότερον θὰ σὲ ἀγαπήσῃ, ὅταν τελειώσῃς τὸ κέντημα τῆς θεᾶς· θὰ εἶνε καὶ αὐτὸς ὑπερήφανος διά σέ.

— Ἀλλοίμονον! δὲν θὰ δυνηθῶ πλέον νὰ περιπατῶ μαζί του εἰς τὰ δάση τῶν μύρτων καὶ τῶν ροδοδαφνῶν· ἀλλοίμονον! Ἀλλὰ καὶ σὺ Ἕλλη, δὲν ἔχεις ἀγαπήσῃ κανένα;

— Ὦ, ναί, Μναῖς ἀγαπῶ τὰς Ἀθήνας, καὶ εἶμαι δοῦλη τῆς θεᾶς Παλλάδος, εἶπεν ἡ Ἕλλη.

Ἐπὶ τέλους, ἐγκατεστάθησαν καὶ αἱ δύο εἰς τὸ Ἐρέχθειον, ἤρχισαν τὸ κέντημα τοῦ πέπλου ἐχουσαι μίαν μόνην θεραπαινίδα, ἥτις τοὺς ἐπαρχεῖο πολλὰ ὡραῖα πράγματα περὶ τῶν τελετῶν καὶ περὶ τῶν θαυμάτων τῆς θεᾶς.

Συχνάκις δὲ καὶ αἱ δύο φίλαι ἐνηγκαλισμέναι ἐξερχόμεναι τοῦ ναοῦ, ὅταν ἤρχιζε νὰ σκοτεινιάζῃ παρεκάλουν τὴν θεραπαινίδα νὰ τοὺς διηγηθῇ κάτι τι εὐγάριστον.

Ἡ Μναῖς ὅμως δὲν ἐργάζετο ποτὲ μεθ' ὅσης ζέσεως καὶ ἡ Ἕλλη! πολλάκις ἐσκέπτετο ἐχοντα τὸ βέμμα ἐν τῷ Ἀσπέρῳ καὶ πολλάκις εἰς τὰς σκέψεις της αὐτὰς ἀπεκοιμᾶτο, ἐπὶ τοῦ ἐργοχείρου της.

Εἶχον πλέον ὑφάνει τὸν πέπλον, καὶ δὲν ὑπελείπετο παρὰ τὸ κέντημα· τότε ἔπρεπεν ὁ καλλιτέχνης Φειδίας νὰ δώσῃ τὸ σχέδιον τῆς παραστάσεως ἐπὶ τοῦ πέπλου.

Ὁ Φειδίας λοιπὸν ἐσχεδίασε τὴν μάχην τῶν Γιγάντων, καὶ ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν σωμάτων, ἡ Παλλὰς Ἀθηνᾶ ἀπειλητική, μὲ τὸ βλέμμα ἀετοῦ, ἱστάτο θριαμβεύουσα.

— Τί ἀγχῆμη ποῦ εἶνε ἡ Θεά, εἶπεν ἡ Ἕλλη· οἱ Θεοὶ πρέπει νὰ παρίστανται πάντοτε ὡραῖοι!

Καὶ ὁ Φειδίας, ἀποδώσας δίκαιον εἰς τὴν γνώμην της, μετέβαλε τὴν Θεὰν μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ἕλλης.

— Μπά! πῶς σοῦ μοιάζει! τῆς εἶπεν ἡ Μναῖς.

— Ὁ Φειδίας εἶνε ἀρχετὰ εὐσεβής, Μναῖς, τῆς εἶπεν ἐκείνη, διὰ νὰ μὴ τολμήσῃ ποτὲ νὰ ἀπλουστάτης θνητῆς.

Ἀλλ' ὅμως ἠρυθρίασε· καὶ ἡ χαρά της ἦτο ἀπερίγραπτος!

Ὅταν ὁ Φειδίας ἐτελείωσε τὸ σχέδιόν του, αἱ δύο κόραι ἐπεληφθήσαν τοῦ κεντήματος. Ἐνώπιόν των ἔκ τινος παραθύρου, ἐφαίνετο τὸ στάδιον, ὅπου ἠγωνίζοντο πολλοὶ νέοι. Ἐκεῖ πολλάκις τὸ βλέμμα τῆς Μναῖδος ἐχάνετο ἀφ' ἑνὸς δὲ συχνὰ τὸ κέντημά της, καὶ ἠρβοῦσα ἐπὶ τοῦ παραθύρου.

Ἐπὶ τοῦ Ἐρεχθείου ὑπῆρχε μία ὡραία ἐλαία μὲ ἀργυρᾶ φύλλα, τὴν ὁποίαν ὅπως τοὺς φυτεύσει ἡ Θεὰ Ἀθηνᾶ μὲ ἕνα μόνον κτύπημα χε φέαρ βαθύτατον, τὸ ὁποῖον πάλιν ἤνοιξεν ὁ Θεὸς Ποσειδῶν διὰ τῆς τριαίνης του, κτυπήσας τὴν γῆν ἄπαξ μόνον. Εἰς τὸ φέαρ ἠρέσκετο ἡ Μναῖς νὰ ῥίπτῃ λίθους διὰ ν' ἀκούῃ τὸν ἦχον, τὸν ὁποῖον προὐξένει ἡ πτῶσις των.

Συχνά, αἱ δύο φίλαι ἐνηγκαλισμέναι, παρεκάλουν τὴν θεραπαινίδα νὰ τοὺς διηγηθῇ κάτι.

— Τί κάμνεις ἐκεῖ τῆς λέγει; Δὲν ἀγχάζεσαι πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ὀργίσῃς τὸν Θεὸν καὶ νὰ μᾶς συμβῇ τίποτε κακόν; Νομίζεις πῶς ἐχει καιρὸν ὁ Θεὸς νὰ συλλογισθῇ ἐμένα· ἀπέγνωτα ἐκείνη ἐφρεῶς.

Τὰ γλυκύσματα καὶ τὰ ἄλλα εἴδη τῶν φαγητῶν, ἀτινα προσέφερον οἱ πιστοὶ εἰς τὴν Θεάν, ἐξηφανίζοντο ὅλα τὴν ἄλλην ἡμέραν.

— Μὰ ποῦ πηγαίνουν αὐτὰ τὰ πράγματα; ἠρώτησε μίαν ἡμέραν ἡ Μναῖς.

— Τὰ τρώγει ὁ μέγας ὄφις, ὁ φύλαξ τοῦ φρουρίου, ἀπήντησεν ἡ Ἕλλη.

Μίαν ἡμέραν καθ' ἣν εἶχον προσφέρει ὡραιότατα γλυκὰ καὶ ἀμνοὺς, ὁ ἱερεὺς Θεόδωρος ἀφῆκε ταῦτα ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης τραπέζης τοῦ βωμοῦ, ἵνα ἔλθῃ ὁ ὄφις τὸ βράδυ νὰ τὰ φάγῃ, ὅπως εἶπεν.

— Εἶμαι περίεργος, εἶπεν ἡ Μναῖς, νὰ παραμονεύσω, διὰ νὰ ἰδῶ αὐτὸν τὸν ὄφιν· πρέπει νὰ εἶνε πολὺ μεγάλος, διὰ νὰ κατοροῦῃ νὰ τρώγῃ τόσα πράγματα καθημερινῶς!

Ἡ Ἕλλη παρεδέχθη, καὶ τὸ βράδυ ἔμειναν καὶ οἱ δύο ἀγρυπνοι, κουμμέναι ὀπισθεν τῆς ἐλαίας.

Ὅταν ἡ νὺξ ἐπροχώρησεν ὀρκετά, ἠκούσθησαν βήματα ὀπισθεν τοῦ ναοῦ.

— Θὰ εἶνε ὁ ὄφις, εἶπεν ἡ Ἕλλη τρομασμένη.

— Δὲν ντρέπεσαι, λέγει ἡ Μναῖς; ἔχει ποτὲ ὁ ὄφις πόδια;

Μετ' ὀλίγον εἶδον τὸν γέροντα Θεόδωρον ἀκροποδητεῖ βαίνοντα καὶ θέτοντα ἐντὸς σακκίου τὰ θυμιάματα ἐκεῖνα. Ὥρμησεν πρώτη ἐκ τῆς κρύπτης τῆς ἡ Ἕλλη.

— Ἀ! ἀνεφώνησε· σὲ ἐνόμιζα εὐσεβῆ, Θεόδωρε! Δὲν φοβεῖσαι τοὺς Θεούς, ποῦ τοὺς κλέπτεις;

— Ὁ ὄφις εἶνε ἀσθενής, ἀπήντησεν ἐτοί μως ὁ γέρων, καὶ δὲν θὰ φάγῃ αὐτὸν τὸν μῆνα.

— Οὔτε

ΤΑ ΠΥΡΟΒΟΛΑ

Ἡ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις, προβλέπουσα τοὺς ἕνεκα τῆς τομῆς τοῦ Παναμᾶ ἐξωτερικοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους δύναται νὰ ἔχῃ, ἐτοποθέτησε εἰς ἑκάστην τῶν δύο εἰσόδων αὐτοῦ πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῶν 10 πυροβόλα τεραστίας διαστάσεως.

Ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἔχει βάρος 64000 λιτρῶν καὶ διάμετρον 35 1)2 ἑκατοστομέτρων.

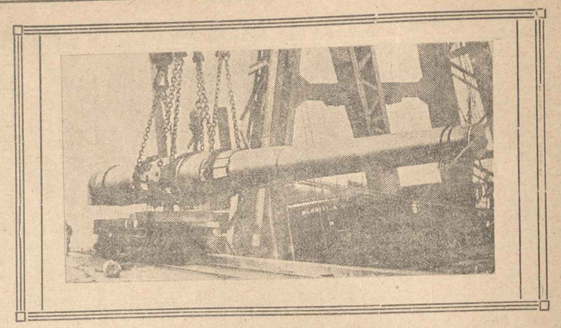

ΤΟΥ ΠΑΝΑΜΑ

Εἰς ἕκαστον πρῶτον λεπτὸν ἑκαστον τηλεβόλον ὑπῆρχε ἡ βλήματα ἐξ ὧν ἕκαστον ἔχει βάρος 1400 λιτρῶν, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ 300 εἶνε πυρίτις, στοιχίζει δὲ 100 δολάρια ἤτοι 5200 φράγκα.

Ἡ εἰκὼν παριστᾷ ἓν ἐκ πυροβόλων τοῦ Παναμᾶ ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς τοποθετήσεως.

Ἀντώνιος Ν. Συμιγδαλέας

ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΣΧΩΝ

(Σημ. Ἐλ.—Καίτοι καθυστερῆσαν δημοσιεύομεν σήμερον τὸ κατωτέρω λαογραφικὸν ἄρθρον διὰ τὴν γλαφυρότητα τοῦ ὕφους).

Ὠχρὸς, μὲ τοὺς μεγάλους πλήρεις θείου ἔρωτος γαλανοὺς ὀφθαλμούς του, μὲ τὰς αὐλακωμένας ἐκ τοῦ πόνου καὶ τῆς θλίψεως παρειάς του, μὲ τὴν ἁπαλὴν καὶ χρυσίζουσαν γενειάδα του, μὲ τὴν μακρὰν, οὐλώδη καὶ ὁλόξανθον κόμην του, ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου, ξηρᾶς, στυγνῆς, θανασίμως μελαγχολικῆς πεδιάδος τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἐν τόπῳ δυσωνύμῳ ἵσταται καθηλωμένος ὁ εἰς ἄνθρωπον μεταμορφωθεὶς Θεὸς, ἡ θειοτάτη τοῦ ἄλγους καὶ τῆς ἀφοσιώσεως προσωποποίησις, ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Τὸ ἐκ τῶν στερήσεων, τῆς θλίψεως, τοῦ ὑπερτάτου ἀγῶνος πρὸς σωτηρίαν τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος, τῆς οἰκτρᾶς ἀχαριστίας τῶν ἀνθρώπων, τῆς ἐπωνειδίστου κακίας αὐτῶν καὶ διαφθορᾶς, κακωθὲν καὶ σχεδὸν ἀποστεωθὲν σῶμα του κρέμαται ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ. Αἱ χεῖρες αἴτινες τοσάκις πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνετάθησαν πρὸς δέησιν, καθηλωμέναι καὶ αἱμάσσουσαι, ὑποβαστάζουν τὸν κατατεπονημένον κορμὸν, ἐν ᾧ οἱ πόδες, οἱ βαδίσαντες ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ μὴ καταποντισθέντες, ἐπ' ἀλλήλων στηριζόμενοι καὶ διὰ σιδηροῦ ἧλου προσκεκολλημένοι ἀκινητοῦν.

Ὁ οὐρανὸς μολύβδινος ἄνωθεν τῆς ἀγόνου ἠφαιστειώδους καὶ ὄσεὶ κεκαυμένης πεδιάδος ἐπιχέει τεφρόχρουν φῶς ἐπὶ τῶν πέριξ, ἐν ᾧ οἱ φαλακροὶ βράχοι, ἡ φιλικὴ πόη, οἱ περὶ πτάμενοι κόρακες, βεβαίαν τὴν λείαν ἀναμένοντες, οἱ παρὰ τὸν Χριστὸν συνεσταυρωμένοι λῃσταὶ, συμπληροῦν τὴν ἀρρήτου πένθους, ἀλγους καὶ πόνου εἰκόνα. Σιγὴ τάφων, σιγὴ τῆς ἀπολύτου ἀκινησίας καὶ ἐρημίας ἐπικάθηται, διακοπτομένη ὑπὸ τοῦ πλακιγίσματος τῶν πράκων καὶ τῶν συμπεπνιγμένων λυγμῶν τῶν ἀντικρὺ τοῦ Σταυροῦ ἐπὶ πέτρας καθημένων γυναικῶν, τῶν τελευταίων καὶ πιοτοτάτων τοῦ Χριστοῦ φίλων, τῶν ἐκπροσωπουσῶν ὅλην τὴν γυναικείαν τρυφερότητα, πίστιν καὶ ἀγάπην. Καὶ ὁ Χριστὸς, ἤρεμος, ἀκίνητος, σχεδὸν ἀπαθὴς, τὶς οἶδε εἰς τίνας ὑψηλὰς καὶ θειοτάτας βεβυθισμένος σκέψεις σιγῇ, προσβλέπων πότε τὴν Γῆν, ὑπὲρ τῆς ὁποίας τοσοῦτα ἐπέφερε, καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ὁποίας πάσχει, πότε πρὸς τὸν Οὐρανὸν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου αὐλαγαι στιγμαὶ τὸν χωρίζουν.

Πρὸς στιγμὴν ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, ὁ ὑπέρτατος πόνος φαίνεται διαμάζων αὐτὸν, τὰ περιαλγῆ νεῦρα διερεθίζονται, ἡ πάσχουσα σάρξ τὸν κεντᾷ ἐν καρδιοβόρῳ ἄλγει, καὶ ὁ Χριστὸς ἐκπέμπει ἕνα βαθὺν στεναγμὸν καὶ τὰ ποιημένα χείλη του διαφεύγει ἀδημονίας κραυγή.

Ἀλλ' ἡ θεία φύσις ὑπερέχει. Τὴν ἀδημονίαν αἰγλήεσσα γαλήνη διαδέχεται, οἱ συπαλέντες τοῦ προσώπου του μῦς ἐπανέρχονται εἰς τὴν θέσιν των, φωτεινὸς ἥλιος περιλάμπει τὸ πρόσωπόν του. Ὁ Ἰησοῦς βλέπει τὸν Πατέρα του.

Εἰς τὸ ὑπερτάτου τούτου ὕψους μαρτύριον συμπαρίστανται ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης, ἡ παραδόξως πλαοθεῖσα ἐξ ἀνομοιοτάτων στοιχείων, ἡ μετέχουσα τῆς ὕλης τοῦ σκώληκος καὶ ἡ συγκοινωνοῦσα διὰ τοῦ πνεύματος μετὰ τῆς Θεότητος.

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ζητῶν νὰ διαπεράσῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ πνεύματος του τὸ ἀδιαπέραστον χάος, ὁ ζητῶν τὰ πάντα νὰ μάθῃ καὶ διερευνήσῃ, τῶν πάντων νὰ ὀρεχθῇ, ὁ ἀγνώστους καὶ ἀπεριγράπτους πόθους, ὁ φρόμενος ἀκουσίως πρὸς κόσμον ἄλλον, ὁ ζητῶν διὰ τοῦ Προμηθέως νὰ κλέψῃ τὸ θεῖον πῦρ, συμπαρίσταται καὶ συγκλαίει καὶ συμπάσχει μετὰ τοῦ πονοῦντος Θεοῦ του.

Ἡ Ἔρευνα καὶ ὁ Πόθος, ὁ Μυστικισμὸς καὶ τὸ Πνεῦμα συγκαθηλοῦσιν αὐτὸν μετὰ τοῦ Ὑπερτάτου Ὄντος, ὠθοῦσιν αὐτὸν πρὸς τὸ μαρτύριον, πρὸς τὴν διὰ τοῦ θανάτου ἀπόφασιν τῆς ὕλης καὶ συνταύτισιν μετὰ τοῦ θείου.

Ὅλαι αἱ σκέψεις, ὅλοι οἱ πόθοι, ὅλαι αἱ τῆς πνευματικῆς φύσεως ὑπέρταται ἀπαιτήσεις ἀπὸ τῆς εἰς τὴν γῆν ἐμφανίσεως τοῦ ἀνθρώπου περιίπτανται περὶ τὸ μαρτύριον τοῦ ἐνανθρωπισθέντος Θεοῦ καὶ μετ' αὐτοῦ συμπάσχουν καὶ μετ' αὐτοῦ συνδέονται.

Καὶ ὁ Χριστὸς ἐσταυρώθη, καὶ ἐπὶ τοῦ θείου Αὐτοῦ μαρτυρίου ἐπλήρωσε τὸν φόρον τῆς ἀκαθάρτου ὕλης, ἐξ ἧς ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη. Καὶ ὅμως οὗτος ἐξακολουθεῖ καὶ πάσχων καὶ ἁμαρτάνων καὶ τυραννούμενος, καὶ θὰ ἐξακολουθῇ εἰσέτι ἐν ὅσῳ εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς γῆς.

Γλυκύτατε Ἰησοῦ, ἂν τὸ θεῖον μαρτύριόν Σου δὲν ἐπήρκεσεν ὅπως παράσχῃ ἡμῖν τὴν ἀναγκαίαν πτῆσιν πρὸς ἐξίλασμὸν, τί θὰ δυνηθῇ πλέον νὰ δωρήσῃ ἡμῖν τοῦτο;

ΜΠΑΣΣΕ

4η ΜΕΡΑΡΧΙΑ. — Οἱ ἔφεδροι ἀνθυπολοχαγοὶ κ. κ. *Γεώργιος Χ. Χριστόπουλος* καὶ *Λυκοῦργος Πιτσούλης* τοῦ 11ου πεζικοῦ συντάγματος, τοῦ 2ου τάγματος, οἵτινες *πρῶτοι* διέπασαν διὰ τῆς λόγχης τὴν γραμμὴν τῆς Μανολιάσσας κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἐπίθεσιν τῆς 20ῆς Φεβρουαρίου.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ — ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΘΕΟΦΑΝΩ

2 *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)*

Ἕνα λάθος εἶχε κάμει ὁ σπαθάριος.

Εἶπεν ὅτι ἡ Θεοφανὼ καὶ ὁ πατέρας της συνελήφθησαν τὴν νύκτα, ἐνῷ εἶχαν συλληφθῆ τὴν αὐγήν.

Μόλις δηλαδὴ ἐξημέρωσεν, ἕνας ἀξιωματικὸς τῶν Ἰκανάτων (τμήματος τῆς Βασιλικῆς φρουρᾶς) μὲ δύο στρατιώτας, παρουσιάσθη εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον τοῦ Πέτρου, τοῦ ὁποίου τὸ ἐπίθετον ἄλλοι ἔλεγον Βολάντης καὶ ἄλλοι Βολερός.

Ὁ Πέτρος αὐτὸς ἦτο ὁ πατὴρ τῆς Θεοφανοῦς.

— Εἶσαι, σύ, ὁ καταστηματάρχης; τὸν ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικός.

— Ἐγώ, ὅπως μὲ βλέπεις.

— Ἔχεις καμμίαν θυγατέρα;

— Τὴν Θεοφανώ. Αὐτὴν ποῦ βλέπετε ἐδῶ.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐστράφη καὶ εἶδε τὴν Θεοφανώ.

Η ΘΕΟΦΑΝΩ

Ἦτο μία παιδίσκη ὄχι μικροτέρα τῶν 16 οὐτε μεγαλητέρα τῶν 18 ἐτῶν.

Τὰ μάτια της καὶ τὰ μαλλιά της ἦσαν καστανά.

Ἀλλὰ τί μάτια ἦσαν ἐκεῖνα;

Λιγωμένα, ἐνόμιζες, ἀπὸ κάποιαν μέθην, καὶ φλογισμένα ἀπὸ μιαν ἀτελεύτητον ἀστραπήν, ἀν ἦνε δυνατὸν ἡ ἀστραπὴ νὰ ᾖνε διαρκῆς.

Ἐφαίνοντο, ἐν τούτοις, ἀθῶα.

Ἀλλὰ ποῖος ἤμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς τὰ καστανὰ μάτια;

Τὰ μαῦρα—τὸ ξεύρει ὁ καθένας—κρύβουν ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς ψυχῆς.

Τὰ γαλανὰ τὰ φανερώνουν ὅλα.

Τὰ καστανὰ δὲν ἔχουν οὔτε τὴν προφύλαξιν τῶν μαύρων οὔτε τὴν εἰλικρίνειαν τῶν γαλανῶν.

Διὰ τοῦτο εἶνε ἐπικίνδυνα.

Τέτοια μάτια εἶχεν ἡ Θεοφανώ.

Τὸ δέρμα της δὲν ἦτο πολὺ λευκὸν οὔτε διόλου μελαγχροινόν.

Εἶχε τὸ ἁρμονικὸν ἐκεῖνο χρῶμα, μίγμα ρόδου καὶ γάλακτος καὶ σίτου, τὸ χρῶμα ποῦ δὲν σὲ ἀφήνει νὰ τὸ χορτάσῃς ὅπως τὸ λευκόν, οὔτε νὰ τὸ ἀποφύγῃς ὅπως τὸ μαῦρον.

Ἂν καὶ μικρὰ ἀκόμη εἶχε τὸ ἀνάστημα τέλειον.

Τὸ σῶμά της, ὅσον ἠδύνατο κανεὶς νὰ διαφίνῃ, ὑπὸ τὸ ροδόχρουν φόρεμα ποῦ ἔφερε μὲ τὰς λευκὰς ταινίας, ἦτο κατηρτισμένον πλέον.

Τὸ φόρεμα ἐκεῖνο ἦτο βραχὺ καὶ ἄφηνε νὰ φαίνωνται τὰ ἄκρα τῶν κνημῶν.

Τί πειστικώτερον μαρτύριον ὅτι ὑπὸ τὸ ροδόχρουν ὕφασμα μὲ τὰς λευκὰς ταινίας, ἐκρύπτετο ἓν ἀγάλμα;

Αἱ χειρίδες της ἔφθαναν μέχρι τοῦ ἀγκῶνος, καὶ ἄφηναν τὸ ἥμισυ τῶν βραχιόνων της γυμνόν.

Τοῦτο ἐχρειάζετο διὰ τὴν ἐργασίαν της. Ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὰς χεῖρας ἐλευθέρας διὰ νὰ ἐμαχεῖῃ τὸ κρέας ποῦ ἔδιδεν εἰς τοὺς πελάτας της καὶ νὰ καθαρίζῃ τὰ ποτήρια.

Αὐτὰ τὰ τελευταῖα δὲν τὰ ἔπλυνε ποτέ, διὰ νὰ μὴ πειράζῃ τὰ χέρια της.

Τὰ χείλη της ἦσαν δροσερὰ καὶ γλυκὰ ὅπως τὸ βοῦτυρον.

Καὶ τὸ μειδιαμά της;

Αὐτὸ εἶδεν ὁ ἀξιωματικὸς τῶν Ἰκανάτων μόλις ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος της καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἔχασεν ἀμέσως τὴν αὐστηρότητα τοῦ ὕψους του.

ΠΑΛΑΤΙΟΝ Η ΦΥΛΑΚΗ;

— Ἔχω μίαν διαταγήν, ἐπανέλαβε μὲ ταπεινομένην τώρα τὴν φωνήν.

— Διαταγὴν τίνος; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος.

— Τοῦ ἐκλαμπροτάτου Παρακοιμωμένου.

Ὁ Παρακοιμώμενος ἦτο συνήθως ὁ πιστὸς θαλαμηπόλος καὶ πολλάκις ὁ προθυπουργὸς τοῦ Βασιλέως.

Ὁ οἰνοπώλης ἔκαμε σημεῖον σεβασμοῦ καὶ ἠρώτησε μὲ κάποιον φόβον:

— Καὶ τί διατάσσει ὁ ἐκλαμπρότατος;

— Νὰ σὲ ὁδηγήσω μὲ τὴν κόρην σου εἰς τὰ Βασίλεια.

— Θέλεις νὰ εἴπῃς, ἄρχοντά μου, εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ παλατίου;

— Εἶνε περιττὸν νὰ τὸ ἐρωτᾷς. Ποῦ ἄλλοῦ βέβαια παρὰ εἰς τὴν φυλακὴν;

— Καὶ τί κακὸν ἐκάμαμεν ἐμεῖς, εἶπε προχωροῦσα ἕνα βῆμα ἡ Θεοφανώ, εἰς τὸν ἐκλαμπρότατον;

— Αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζω, κόρη μου. Ἐγὼ διαταγὴν ἔχω καὶ θὰ τὴν ἐκτελέσω.

Ὁ Πέτρος ἤρχισε νὰ διαμαρτύρεται, νὰ παρακαλῇ, νὰ κλαιῃ, νὰ ζητῇ χάριν.

— Τί φοβεῖσαι; τοῦ εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ Θεοφανώ. Ἀφοῦ δὲν ἐγκληματίσαμεν, ποῖος ἠμπορεῖ νὰ μᾶς βλάψῃ. Τί παρακαλεῖς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν; Μήπως ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε. Εἶνε καὶ αὐτὸς ἕνας ὑπηρέτης τῶν ἀνωτέρων του. Ἐμπρός, εἰδοποίησε τὴν μητέρα καὶ πηγαίνομεν.

Πράγματι, μετ' ὀλίγον ἐξεκίνησαν.

Εἰς τὸν δρόμον εἶδε τὴν περίεργον συνοδίαν ὁ σπαθάριος Λέων, φίλος τοῦ στρατηγοῦ Τσιμισκῆ.

Ἐπλησίασε καὶ μόλις ἔμαθε τὰ καθέκαστα, ἔσπευσε νὰ τοῦ τὰ ἀναγγείλῃ, γνωρίζων τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν μικρὰν Θεοφανώ.

Καὶ ὁ μὲν Τσιμισκῆς ἀπεφάσισεν ἀμέσως νὰ ἐνεργήσῃ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς κόρης, φοβούμενος μήπως τὴν κακοποιήσουν, ἡ δὲ Θεοφανώ, ἔφθασε μὲ τὸν πατέρα της, λίαν πρωΐ, ἔξωθι τοῦ παλατίου, καὶ κατόπιν εἰσῆλθον εἰς τὰς κάτω στοὰς τοῦ «Καινουργίου» (ἑνὸς νέου τότε τμήματος τῶν ἀνακτόρων) καὶ ἀπὸ διαφόρους αὐλὰς καὶ διαδρόμους, ὡδηγήθησαν εἰς ἕνα ἡμιϋπόγειον θάλαμον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὀλίγα ξύλινα σκαμνία, καὶ σανίδας ἐπάνω εἰς βάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐσχημάτιζον εἶδος κλίνης, μὲ πενιχρὰς κλινοστρωμνάς.

Προφανῶς εὑρίσκοντο εἰς τὴν φυλακήν, διότι ἡ θύρα ἐκλείσθη ὄπισθεν αὐτῶν καὶ ἔμειναν μόνοι ἐντὸς τοῦ θαλάμου, ὅστις εἶχεν ἕνα μόνον φεγγίτην σιδηρόφραχτον.

Ὁ φεγγίτης ἐκεῖνος ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ δακρύσῃ ἡ Θεοφανώ.

Ἐπειδὴ ἔξω ἦτο χαμηλὸς καὶ εὐρίσκετο ὀλίγον ὑπὲρ τὸ ἔδαφος τῆς αὐλῆς, πολλοὶ στρατιῶται, πλησιάζοντες τὴ παρετήρουν καὶ ἤρχισαν νὰ τῆς ἀπευθύνουν βάναυσα πειράγματα, μαθόντες βέβαια, ἀπὸ κάποιον συνάδελφόν των ποῦ τὴν ἀνεγνώρισεν, ὅτι ἦτο ἡ κόρη τοῦ καπήλου, τῆς χρυσῆς Πύλης.

Εἰς τὰς ῥωμολοχίας ἐκείνας ἡ Θεοφανὼ δὲν ἔδιδεν ἀπάντησιν.

Τόσον ὅμως τὴν ἐπλήγωσαν ὥστε ὡρκίσθη εἰς τὸν ἑαυτόν της νὰ ἐκδικηθῇ.

Αἱ δύο πρῶται ὧραι ποῦ ἐπέρασαν τοιουτοτρόπως ἤρκεσαν εἰς τὴν παιδίσκην νὰ αἰσθανθῇ εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της, ὅτι ἦτο ἱκανὴ νὰ δαμάσῃ τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν βαναύσων καὶ νὰ λάβῃ μίαν ἐκδίκησιν ἀνάλογον.

Ὅ,τι καὶ ἂν τῆς ἔκαμναν, ὁ Τσιμισκῆς θὰ ἔρθαναν.

Τοῦτο τῆς ἦτο ἀρκετόν.

Μετὰ τρεῖς ὧρας ἠκούσθη θόρυβος εἰς τὸν διάδρομον καὶ κατόπιν ἀπεσύρθη ὁ μοχλὸς τῆς θύρας.

Ἀντὶ τοῦ δεσμοφύλακος, ἐνεφανίσθη ἐν παιδάριον 17 ἐτῶν, καλῶς ἐνδεδυμένον, μὲ πρόσωπον μεταξωτὸν ἔνδυμα καὶ ἀργυρᾶ κεντήματα.

Ὁ νεανίσκος εἰσελθὼν ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τοὺς δύο κρατουμένους.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

— Σύ, εἶσαι ἡ περίφημος Θεοφανώ; εἶπεν ἀποτεινόμενος μὲ κάποιον σαρκασμὸν πρὸς τὴν κόρην.

— Περίφημος, διατί; ἠρώτησεν ἐκείνη.

— Ἀφοῦ κατώρθωσες νὰ κάμῃς μὲ τὰς μαγγανίας σου ἐραστὴν, τὸν πλουσιώτερον καὶ ὡραιότερον στρατηγὸν τῆς Αὐτοκρατορίας!

— Τί λέγει τὸ παιδί αὐτό; ἐπανέλαβεν ἡ Θεοφανὼ, ἀποτεινομένη πρὸς τὸν πατέρα της.

— Ἡ Θεοτόκος μαζῆ μας, εἶπεν ὁ γέρων.. κατηγορούμεθα λοιπὸν διὰ μαγγανείαν;

— Ποῖος σᾶς εἶπεν ὅτι κατηγορεῖσθε;

— Καὶ μόνος σου τὸ εἶπες τώρα καὶ ἡ μεταφορά μας ἐδῶ εἰς τὴν φυλακὴν τὸ φανερώνει.

— Εἰς τὴν φυλακὴν εὑρίσκεσθε ἀπὸ παρεξήγησιν.

— Τί θέλει νὰ εἰπῇ; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος τὴν Θεοφανώ.

— Θέλω νὰ εἰπῶ, ἐπανέλαβεν ὁ νεανίσκος, ὅτι σᾶς ὡδήγησαν ἐδῶ κατὰ λάθος. Ἡ διαταγὴ ποῦ ἐδόθη ἦτο νὰ σᾶς φέρουν εἰς τὸ παλάτιον. Ἀλλ' ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἐφαντάσθη ὅτι ἕνας οἰνοπώλης καὶ ἡ κόρη του θὰ ὁδηγηθοῦν εἰς αἴθουσαν τοῦ παλατίου καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ σᾶς φέρῃ εἰς τὴν φυλακήν.

— Καὶ ποῖος ἔδωκεν τὴν διαταγὴν αὐτήν; ἠρώτησεν ἡ Θεοφανώ.

— Ὁ Καῖσαρ Ρωμανὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Βασιλέως.

— Καὶ τώρα δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ τὸ μάθῃ' διὰ νὰ φύγωμεν ἀπὸ ἐδῶ;

— Θὰ φύγετε ἀμέσως. Ἤθελε μόνον ὁ Καῖσαρ νὰ ἴδῃ τὴν Θεοφανώ.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἂς μὲ ὁδηγήσουν ἐνώπιόν του. Τί μᾶς κρατεῖτε ἐδῶ;

— Μὴ βιάζεσαι. Τὴν ὥραν θὰ τὴν κανονίσῃ ἐκεῖνος καὶ ὄχι, σύ.

— Ἀλλὰ τί ζητεῖ ὁ Ρωμανὸς ἀπὸ μίαν πτωχὴν κόρην.

— Ὁ Ρωμανὸς δὲν θὰ ζητήσῃ, θὰ διατάξῃ μόνον.

— Ἂς διατάξῃ λοιπὸν τὸ μειράκιον αὐτὸ, εἶπεν ἡ Θεοφανώ, διὰ νὰ ἡσυχάσωμεν.

—Ποῖος εἶνε τὸ μειράκιον.

— Ὁ αὐθέντης σου αὐτός, ὁ Καῖσαρ Ρωμανός.

— Ὁμιλεῖς μὲ τόσην ἀνευλάβειαν, διὰ τὸν Καῖσαρα;

— Δὲν εἶπα ἄλλην ὕβριν παρὰ ὅτι εἶνε μικρὸς τὴν ἡλικίαν. Εἶδε νὰ ἔλεγαν καὶ εἰς ἐμὲ μόνον αὐτὴν τὴν ὕβριν οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλατίου. Ἐγὼ εἶμαι κόρη καπήλου, ἀλλὰ δὲν ὑβρίζω ὅπως οἱ εὐπατρίδαι.

—Σὲ ὕβρισε κανείς;

— Ὕβρις εἶνε καὶ αὐτὴ, ἡ φυλάκισίς μας, ἀλλὰ ἐντὸς αὐτῆς ἐρώτησε νὰ μάθῃς, τί μοῦ ἔκαμεν ἐπὶ τρεῖς ὧρας τώρα οἱ στρατιῶται σας.

Ἀλλὰ ἐδῶ εἶσθε κλειστοί.

Ἀπὸ τὸ παράθυρον ἐκεῖνο. Λοιπὸν μικρέ μου κύριε, θὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία;

— Τί θέλεις;

— Νὰ γελειώνωμεν.

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν Καίσαρα.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ αὐθέντης σου ἔκαμεν ἕνα λάθος καὶ ἂς δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ μὴ μετανοήσῃ.

— Τί λάθος;

— Μὲ μεταχειρίζεται ὡς μίαν ἀπροστάτευτον γυναῖκα, ὡς μίαν κόρην οἰνοπώλου, καὶ λησμονεῖ ὅτι εἶμαι ἡ μνηστὴ τοῦ στρατηγοῦ Ἰωάννου Τσιμισκῆ.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι πλανᾶσαι.

— Ἐσύ, παιδί μου, πλανᾶσαι, μολονότι φαίνεσαι ὅτι τὰ ἠξεύρεις ὅλα.

— Πλανᾶσαι, σοῦ λέγω. Ὁ Καῖσαρ θὰ σὲ διατάξῃ νὰ ἀπομακρυνθῆς ἀπὸ τὸν στρατηγόν. Καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς σὲ ἔφεραν ἐδῶ.

Ἡ Θεοφανὼ, καθισμένη ἕως τότε ἐπὶ τοῦ σκαμνίου της, ἠγωνιοῦσα, ἐνῷ τὸ βλέμμα της ἀφῆκεν εἰς τὸν σκοτεινὸν θάλαμον μίαν φλογερὰν ἀστραπήν.

— Θὰ μὲ διατάξῃ, εἶπες;

Ὁ νεανίας ἔχασε τὸ θάρρος τοῦ ἀπέναντι της ὀργισμένης καλλονῆς. Ἐν τούτοις, εἶπεν;

— Ὁ Καῖσαρ δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ γίνῃ τοιοῦτος γάμος.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

— Καὶ ἀπὸ πότε οἱ βασιλεῖς ἐπεμβαίνουν εἰς τοιαῦτα ζητήματα ;

— Ὁ στρατηγὸς εἶνε ἄνθρωπος τοῦ παλατίου. Πῶς θὰ ὁδηγήσῃ, ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ὡς σύζυγόν του, μίαν γυναῖκα ποῦ ἐπῆρεν ἀπὸ τὰ κατηλεῖα ;

— Πῶς ὡδήγησεν ὁ μέγας Ἰουστινιανὸς τὴν Θεοδώραν ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον ; Ἀλλ' ἐλησμόνησα... ὁ Ἰουστινιανὸς ἦτο μεγαλοψυχός, ἐνῷ ὁ κύριός σου, ὁ ἀνήλικος αὐτὸς Καῖσαρ ἔχει ἀκόμη ἀνάγκην παραμάννας.

♦

— Δέχεσαι νὰ τοῦ χρησιμεύσῃς, ἐσύ, ὡς τροφός του ;

— Οὔτε ὡς γυναῖκά του θὰ ἐδεχόμουν νὰ τοῦ χρησιμεύσω. Μὲ ἄνθρωπον τόσῳ μικρόνουν δὲν θὰ ἤθελα ἐγὼ νὰ ζήσω.

— Ἔχεις, βλέπω, ὑπερηφίαν, δυσανάλογον μὲ τὴν θέσιν σου.

— Ποίαν θέσιν ; Ποία εἶνε ἡ θέσις μου ;

— Δὲν πωλεῖς κρασὶ εἰς τὴν Χουσῆν Πόλιν;

— Μὴ βλέπῃς τί πωλῶ, βλέπε τί εἶμαι... Εἶμαι ὡραία καὶ γνωρίζω ν' ἀγαπῶ. Αὐτὰ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὰ εὕρῃ ὁ Καῖσάρ σου εἰς τὴν γυναῖκα ποῦ θὰ πάρῃ. Θὰ εὕρῃ καμμίαν κόρην εὐπατρίδου, ἡ ὁποία θὰ προσέχῃ μόνον μήπως ρυτιδώσῃ τὸ μεταξωτόν της φόρεμα, καὶ θὰ λέγῃ ἀνησίας καὶ ὁ Ρωμανὸς θὰ πλήττῃ καὶ θὰ νυστάζῃ ὅταν τὴν βλέπῃ. Τὴν ἀληθινὴν ὅμως ζωὴν μὲ τὰ μυστικά της θέλγητρα, τὴν ὡραίαν ζωὴν ποῦ κρύβει ἡ ἀγάπη, τὴν ζωὴν ποῦ ἠμπορῶ καὶ ἠξεύρω ἐγὼ πῶς νὰ χαρίσω εἰς ἐκεῖνον ποῦ ἀγαπῶ, αὐτὴν τὴν φλογερὰν ζωὴν δὲν θὰ τὴν γνωρίσῃ ποτὲ ὁ Ρωμανός, ὅσον καὶ ἂν γίνῃ βασιλεύς. Ἐκατάλαβες τώρα, φίλε μου, τί ἔκαμεν ὁ Ἰουστινιανός ; Καὶ ἐκατάλαβες ἀκόμη γιατί ἐκεῖνος ὠνομάσθη Μέγας ; Ὁ Ρωμανὸς—σοῦ τὸ ὑπόσχομαι—θὰ ἦνε πάντοτε μικρός.

♦

Ὁ νεανίσκος μὲ τὸ πράσινον ἔνδυμα καὶ τὸ ἀργυρᾶς παρυφάς, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπαυσε νὰ ὁμιλῇ.

Ἡ ἀναπνοή του εἶχε γίνει συχνὴ καὶ τὸ βῆμα τοῦ προσώπου του ἤρχισε νὰ ἐρυθριᾷ.

Κάτι τὸν ἐστενοχώρει.

Ἐπλησίασε τὴν θύραν καὶ ἤνοιξε.

Στρεφόμενος δὲ πρὸς τοὺς δύο κρατουμένους εἶπεν :

— Ἐμπρός, πηγαίνετε.

Ἡ Θεοφανὼ τὸν παρετήρει.

— Εἰσθε ἐλεύθεροι.

— Ἀλλὰ ποῖος μᾶς δίδει τὴν ἐλευθερίαν ;

— Ἐγώ, ὁ Καῖσαρ Ρωμανός.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΙ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑΝ

ΤΟ GRAND NATIONAL

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Aintree (Liverpool) ἡ μεγαλοπρεπὴς ἱπποδρομία τὸ Grand National ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς ἡ μεγαλειτέρα ἱπποδρομία μετ' ἐμπνεύσεων τοῦ κόσμου.

Ἀμφιβάλλω ἂν ὑπάρχῃ Ἄγγλος σπορτσμαν ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ξεκινήσῃ καὶ ἀπὸ τὰ ἀπώτερα μέρη τῆς Ἀγγλίας διὰ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸν μεγάλον αὐτὸν ἀγῶνα, ὁ νικητὴς τοῦ ὁποίου λαμβάνει ὡς γέρας 3500 λίρας στερλίνας, ἤτοι 87500 δραχμάς.

Ἔως τώρα δὲν εἶχα παρευρεθῇ εἰς τὸ Grand National ἂν καὶ τὸ ἱπποδρόμιον ὅπου λαμβάνει χώραν δὲν ἀπέχει ἢ 3/4 τῆς ὥρας σιδηροδρομικῶς ἀπὸ τὸ Manchester, αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως πεισθεὶς ἀπὸ μερικοὺς φίλους μου οἱ ὁποῖοι μοῦ εἶπαν ὅτι πραγματικῶς ἀξίζει τὸν κόπον, ἀπεφάσισα νὰ ὑπάγω.

✱

Ἂν καὶ ἔφθασα ἐκεῖ μίαν ὁλόκληρον ὥραν πρὸ τῆς ἐνάρξεως, ὅλαι αἱ θέσεις ἦσαν πλήρεις. Δεκάδες χιλιάδων φιλάθλων εὑρίσκοντο ἐκεῖ καὶ μόλις μετὰ-κόπου κατόρθωσα νὰ εὕρω μίαν γωνίαν διὰ νὰ σταθῶ ὄρθιος, ἀφοῦ ὅμως ἐπλήρωσα προηγουμένως 10 σελλίνια, ἤτοι δραχ. 12.50. Σημειώσατε ὅτι αἱ καλύτεραι θέσεις κοστίζουν 30 σελλίνια. Βεβαίως οἱ ἀναγνῶσταί μου θὰ ἐκπλαγοῦν ἀκούοντες ὅτι μία θέσις κοστίζει τόσον πολύ, ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ ὅτι αἱ ἱπποδρομίαι ἐν Ἀγγλίᾳ εἶνε τόσον λαϊκαὶ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον εἶνε τόσον μέγα, ὥστε ὁ Ἄγγλος θὰ ἐπροτίμα νὰ πληρώσῃ καὶ 5 λίρας, παρὰ νὰ χάσῃ ἓν τοιοῦτον θέαμα. Δὲν εἶνε ὅμως μόνον τὸ θέαμα τῶν ἀγώνων τὸ ὁποῖον προσελκύει τὸν κόσμον, ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη γοητεία καὶ αὐτὴ εἶνε τὰ στοιχήματα.

✱

Δὲν ὑπάρχει θεατὴς ὁ ὁποῖος δὲν θὰ στοιχηματίσῃ τοὐλάχιστον 1 σελλίνι διὰ τὸν εὐνοούμενόν του ἵππον. Κάποτε κερδίζει ἀλλὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χάνει. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ ποτέ μου δὲν ἐκέρδισα τίποτε, ἐπειδὴ ὅμως ἡ Τύχη εἶνε τυφλὴ καὶ εἰς τὰς ἱπποδρομίας ἡ Τύχη παίζει τὸν σπουδαιότερον ρόλον, ἀπεφάσισα νὰ τὴν δοκιμάσω. Εἶχα μίαν ἰδιαιτέραν συμπάθειαν δι' ἕνα ὡραῖον μεγαλόσωμον μαῦρον ἵππον· ἔβαλα λοιπὸν μερικὰ χρήματα εἰς αὐτόν, ὧν ἐκ τῶν προτέρων βέβαιος ὅτι τὰ χρήματα αὐτὰ ἦσαν πλέον χαμένα δι' ἐμέ.

Ὅταν οἱ ἵπποι ἐνεφανίσθησαν καὶ παρετάχθησαν εἰς τὴν γραμμήν, τὸ θέαμα ἦτο ἐκτάκτως μεγαλοπρεπές. Ἦσαν 22 ἐν ὅλῳ ἐκ τῶν ὁποίων εἰς Ἀμερικανικός, εἰς Γερμανικὸς καὶ εἰς Γαλλικός, ὅστις καὶ ἐθεωρεῖτο ὁ πιθανώτερος νικητής. Τὸ σύνθημα ἐδόθη καὶ οἱ 22 ἵπποι ὁρμησαν ὡς ἀστραπὴ πρὸς τὰ ἐμπρὸς διὰ νὰ διατρέξουν τὸ Θιάσταμα τὸ ὁποῖον εἶνε ἀχεῖον 4 1/2 μίλια.

✱

Εἰς τὸ πρῶτον ἐμπόδιον ἔφθασαν ὅλοι ὁμοῦ. Ὅλοι τὸ ἐπήδησαν, ἐκτὸς δύο, οἱ τζόκεϋ τῶν ὁποίων ἀνετράπησαν καὶ ἐκυλίσθησαν εἰς τὸ ἔδαφος. Εἰς τὸ δεύτερον ἐμπόδιον ἄλλοι τρεῖς ἔμειναν ὀπίσω, οὕτως ὥστε ὁ ἀγὼν τώρα διεξήγετο μεταξὺ 17 ἵππων ἀντὶ 22. Τώρα ὅμως ἐπλησίαζαν εἰς τὸ δυσκολώτερον ἐμπόδιον, ἕνα πλατὺν χάνδακα πλήρη ὕδατος. Ὁ Γαλλικὸς ἵππος ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑπερηφανήσῃ κανονικώτατα ὅλα τὰ προηγούμενα ἐμπόδια, προηγεῖτο τῶν ἄλλων, οἱ δὲ θεαταὶ ἦσαν βέβαιοι ὅτι θὰ ὑπερεπήδα τὸν χάνδακα μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας. Δύναται νὰ φανταισθῇ τις τὴν ἔκπληξίν μας, ὅταν ὁ ἵππος οὗτος ἐπήδησε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ μέσον τοῦ χάνδακος, τὸ αὐτὸ δὲ συνέβη μὲ δεκάδα ἐκ τῶν λοιπῶν ἵππων. Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὸ τελευταῖον ἐμπόδιον· ὁ ἵππος τὸν ὁποῖον ἐστοιχηματίσα ἐγὼ προηγεῖτο, εἰς ἀπόστασιν ὅμως 2 μέτρων ἀπ' αὐτοῦ ἤρχετο μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος ἕτερος. Ἡ καρδιά μου ἤρχισε νὰ κτυπᾷ δυνατά, ἀρά γε θὰ τὸ πηδήσῃ ; θὰ πέσῃ ; θὰ τὸν καταφθάσῃ ὁ ἄλλος ; ἐκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς μου· ὅταν τοὺς ἤνοιξα, ὁ μαῦρος ἵππος εἶχεν ὑπερηφανήσει τὸ τελευταῖον ἐμπόδιον καὶ ἤρχετο πρῶτος εἰς τὸ τέρμα, ἐνῷ ὁ τζόκεϋ τοῦ ἄλλου ἵππου, ὅστις τὸν ἠκολούθει τόσον πλησίον, ἐκυλίετο εἰς τὸ χῶμα.

Ὁ μαῦρος ἵππος ἔφθασε πρῶτος καὶ ἐγὼ ἐκέρδισα διὰ πρώτην ἀλλὰ ἐπίζω καὶ οὐχὶ τελευταίαν φορὰν εἰς τὴν ζωήν μου.

Μόνον 3 ἐκ τῶν 22 ἵππων ἔφθασαν εἰς τὸ τέρμα.

Manchester ΚΩΣΤΑΣ ΗΛΙΑΔΗΣ

"ΜΑΡΙ...Α-ΜΑΡΙ...Α,,

Εἴτε εἶνε ὁ ἔρως φίλημα τῶν ἀγγέλων εἰς τἄστρα, εἴτε εἶνε φίλημα τῶν ἀνθρώπων πίσω ἀπὸ τὴς πόρτες, εἰς τοὺς σκοτεινοὺς δισδρόμους ἢ εἰς τὴς σκιάδες τῶν κήπων, ἕνα πρᾶγμα παραπηῶδ, ὅτι ὁ πτερωτὸς αὐτὸς διάβολος ἀρχίζει νὰ κολάζῃ καὶ τὰ μικρὰ παιδιά. Βλέπεις λοιπόν, τὸν ἐνναετῆ Τοτὸν ἢ τὸν δεκαετῆ Μίμη νὰ κάμῃ γλυκὰ μάτια εἰς τὴν συνομήλικον δεσποινίδα Πόπη ἢ Λιλίκα, ἡ ὁποία φορεῖ ἀκόμη κοντὰ φουσανάκια, τὰ ὁποῖα ἀρίνουν νὰ φαίνονται ὡραῖα ποδαράκια, νὰ στέλλῃ ραβασάκια, νὰ συναγωνίζεται μὲ τοὺς ἄλλους εἰς τὰς κατακτήσεις καὶ νὰ μεταχειρίζεται θαυμάσια τὸ ρῆμα ἀγαπῶ, ρῆμα συνῃρημένον, ἐνῷ ἀκόμη δὲν ἔμαθε νὰ λέγῃ καλὰ εἰς τὸν δάσκαλον τὸ ρῆμα λύω, ρῆμα ἀπλό.

Βλέπεις τοὺς μικροὺς ν' ἀγαποῦν ὅπως καὶ οἱ μεγάλοι καὶ νὰ σαγηνεύωνται ἀπ' ὅ,τι καὶ αὐτοί· καὶ τοῦτο συμβαίνει ὄχι μόνον μὲ τὰ παιδιὰ τῶν πόλεων, ἀλλὰ καὶ μὲ αὐτὰ τῶν χωρίων.

Πέρυσι τὸ καλοκαῖρι ἤμουν σ' ἕνα χωριό. Μία ἡμέρα ἐκεῖ ποῦ ἤμουν ξαπλωμένος κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο καὶ ἐγελοῦσα μὲ τὰ παιδιὰ ποῦ ἔπαιζαν στ' ἀλῶνι τὴν τυφλόμυγα, ἐξαφνα τὰ βλέπω ν' ἀρίνουν τὸ παιχνίδι καὶ νὰ φωνάζουν ἑν χορῷ κτυπώντα τὰ χέρια των : «Μαρί...α, Μαρί..α, Μαρί...α» πρὸς τὸν δεκαετῆ ἐξάδελφόν μου, ὁ ὁποῖος ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος μου. Ἐκεῖνος ἐδύμωσε, τοὺς ἔπῃρε μὲ τῆς πέτρες καὶ τοὺς ἐσκόρπισε στὰ χωράφια. Κατοπιν ἦλθε κοντά μου, μοῦ ἔδωσε τὴν ἐφημερίδα, τὴν ὁποίαν εἶχε φέρει ἐκεῖνην τὴν ὥρα ὁ ταχυδρόμος καὶ ἐκάθησε κατακόκκινος ἀπὸ ἐντροπή.

— Κώστα, γιατὶ σὲ φωνάζουν Μαρία ; τοῦ λέγω.

Ὁ Κώστας σκυμμένος σιωπᾶ.

— Δὲν μιλᾶς λοιπόν ;

Ὁ Κώστας κινεῖ τὰ χείλη, σκαλίζει τὸ χῶμα μὲ τὰ εὐρωπαϊκὰ σκαρπίνια (ἐννοῶ τῆς λασπωμένες πατοῦσες του) καὶ κατόπιν μὲ κίνοιο θυμὸ μοῦ λέγει χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι.

— Νὰ μωρὲ (τὸ μωρὲ εἶνε ἐδῶ ἐντὶ τοῦ κύριε) μοῦ λένε πῶς ἀγαπῶ τὴν Μαρία, τὴν κόρη τοῦ Παρέδουρ.

— Καὶ καλὰ, δὲν τὴν ἀγαπᾶς ; τοῦ λέγω· πές μου τὴν ἀλήθεια, δὲν σὲ μαρτυράω.

Ὁ Κώστας σιωπᾶ.

Σὲ λίγο ὅμως, διότι ἡ ἀγάπη δὲν κρύβεται, μοῦ λέγει μὲ τόνον θαυμαστικόν.

— Νὰ ἰδῆς, αὐτὴ ἔχει πάει στὴ Ρωσσία !

— Καὶ γι' αὐτὸ λοιπὸν τὴν ἀγαπᾷς ;

Μιλιά.

Σὲ λίγο πάλι μὲ τὸν ἴδιο τόνο :

— Ξέρεις, μοῦ λέγει, στὸ σχολεῖο, ὅταν τῆς φωνάζω: Μαρία, μοῦ λέει: ὁρίστε!

Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ Ρωσσία καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ Ὁρίστε, λέξις σπουδαία δι' αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶνε συνειθισμένος ν' ἀκούῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του πάντοτε τὸ χωριάτικο Ἔ; τὸν ἐσαγήνευσαν, ὅπως ἡ Εὐρώπη καὶ τὰ Γαλλικὰ σαγηνεύουν τοὺς μεγάλους.

Πειραιεύς *Π. Κυθήριος*

Η ΙΣΧΥΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1663

ΜΑΝΙΦΕΣΤΟΝ ΜΩΧΑΜΕΘ ΤΟΥ Δ'

Ἐκ τοῦ παρόντος Μανιφέστου ἐκδοθέντος ἐπὶ Μωχάμεθ τοῦ Δ', ὅτε ἐκήρυττε τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Λεοπόλδου, καταδεικνύεται ἡ ἰσχὺς τῆς Τουρκίας κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους καὶ ἡ καταφρόνησις πρὸς τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης.

«Ἐγὼ Μωάμεθ, Θεὸς ἐπὶ γῆς, μέγας καὶ ἰσχυρότατος Αὐτοκράτωρ τῆς Βαβυλωνίας καὶ τῆς Ἰουδαίας, τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων ὅλου τοῦ κόσμου, μέγας Βασιλεὺς πάσης Ἀραβίας καὶ Μαυρουσίας, ἐκ γενετῆς τροπαιοῦχος Βασιλεὺς τῆς Ἱερουσαλήμ, κληρονόμος καὶ κάτοχος τοῦ Τάφου τοῦ Χριστοῦ, ἀναγγέλλω διὰ τῆς παρούσης μου πρὸς Σὲ Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας καὶ πρὸς Σὲ Βασιλέα τῆς Πολωνίας, καὶ πᾶσι τοῖς ὑποκειμένοις εἰς ὅμᾶς, καθὸς καὶ εἰς τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης, τοὺς Καρδιναλίους, τοὺς Ἐπισκόπους καὶ πάντας τοὺς παρεδρεύοντας αὐτοῖς, ὅτι ἡμεῖς μετὰ 13 Βασιλέων καὶ μετὰ 1 300.000 ἀνδρῶν πεζῶν τε καὶ ἱππέων, προτιθέμεθα νὰ πληρώσωμεν διὰ τοῦ πολέμου τὰς χώρας σου ἀπὸ ἀράτου φρίκης, καὶ νὰ πλημμυρήσωμεν αὐτὰς διὰ τῆς Τουρκικῆς δυνάμεως, ὁπόταν, οὔτεω πολεμικὴν, οὔτε οἱ ἐδικοί σου εἶδον ποτέ. Πρὸ πάντων δὲ θέλομεν ἐπισκεφθῇ Σὲ καὶ τοὺς Σοὺς ἐν τῇ πρωτευούσῃ σου τῆς Βιέννης, καὶ θέλομεν διαθέσῃ Σὲ ὡς Βασιλέα τῆς Πολωνίας, καὶ τοὺς συμμάχους Σου, ἔνοπλοι καὶ πολεμοῦντες, τὰ πάντα παραδιδόντες εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὴν σφαγὴν, λεηλατοῦντες καὶ καταστρέφοντες. Ἐντελῶς δὲ καταστρέψαντες τὰς χώρας ἡμῶν καὶ τοὺς κατοίκους αὐτῆς, θέλομεν θανατώσῃ καὶ φονεύσῃ σὲ καὶ τοὺς ἰδικούς σου διὰ τοῦ τρομερωτέρου ὅσων δύνανται νὰ εὑρεθῶσι θανατώσεων. Θέλομεν νὰ ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ σέ, τὸν ἐγωτα τὴν ἔδραν σου εἰς μικρὰν γῆν, τὴν Αὐτοκρατορίαν· διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος θέλομεν νὰ νικήσωμεν σέ, καὶ τὴν Ρωμαϊκὴν καθέδραν μὲ τὴν τριαρχίαν της, τὰ καταρρίψωμεν δὲ εἰς τὴν γῆν, καταστατήσωμεν, καταθαύσωμεν τὸ σκῆπτρον αὐτῆς. Ταῦτα ἠθελήσαμεν νὰ γνωστοποιήσωμεν εἰς Σέ, Αὐτοκράτορ τῆς Γερμανίας, καὶ εἰς Σέ, Βασιλεῦ τῆς Πολωνίας εἰς πάντας τοὺς συμπαρέδρους ὑμῶν, μετ' ὀλίγον καὶ τάχιστα, αἱ πράξεις θέλουσιν ἀκουλουθήσῃ τοὺς λόγους τούτους καὶ ἀποδεῖξῃ εἰς σὲ πάντα ταῦτα.

Λάβε λοιπὸν ταῦτα εἰς γνῶσιν καὶ ρύθμιζε τὴν διαγωγήν Σου.

Ἐξεδόθη ἐν τῇ ἰσχυρᾷ πρωτευούσῃ ἡμῶν, τῇ Ἰσλαμπόλ, ἥτις περιέχει 1650 ὁδοὺς, 91 νοσοκομεῖα, 1000 δημόσια λουτρά, 907 δεδομενάς, 120 πλατείας, 115 σκαῦλους ἡμῶνας, 480 οἴκους διὰ ξένους, 1650 μεγάλα καὶ μικρὰ σχολεῖα, 1600 μύλους, 4122 τζαμία καὶ ἐκκλησίας. Ἡ μεγάλη καὶ ἰσχυρὰ πόλις ἡμῶν ἔχει 4 γεφυρικῶν μιλίων περιφέρειαν καὶ ἐπὶ τῶν τειχῶν της ὑψοῦνται 360 μεγάλοι πύργοι. Ἡ πόλις αὕτη κατεκτήθη παρὰ τῶν προγόνων ἡμῶν ἀπὸ τῶν Χριστιανῶν, τῶν ὁποίων οἱ γυναῖκες καὶ τὰ τέκνα ἐσφάγησαν καὶ κατεκαήσαν εἰς τμήματα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

Τὴν πόλιν ταύτην θέλομεν νὰ χρατήσωμεν διὰ πάσης θυσίας μέχρι τοῦ θανάτου ἡμῶν, γεννήσεως ἡμῶν, καὶ τῷ ἕβδομῳ τῆς κρατικῆς ἡμῶν βασιλείας. ΜΩΧΑΜΕΘ Δ'.

Παρακολουθήσατε

ὅλοι καὶ ὅλαι τὸ νέον μας

Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα

ΘΕΟΦΑΝΩ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΕΙΣ ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΣΥΣΣΙΤΙΑ

ΑΡΝΙ ΚΑΙ ΑΥΓΑ ΔΙΑ 5760 ΑΤΟΜΑ

Ἡ κίνησις εἰς τὰ συσσίτια τοῦ Βαρβακείου καὶ τῆς Πλάκας. — Ὡραῖαι εἰκόνες ἔξωθεν καὶ μέσα. — Ποῖαι αἱ εὐγενεῖς βοηθήσασαι τὴν διανομήν. — Αἱ οἰκορένειαι τῶν ἐωιστράτων. — Περιγραφὴ τῶν συσσιτίων.

Τὴν ὥρα ποῦ κάθεται στὸ τραπέζι του κάθε χριστιανὸς ἀσυναισθήτως ἀντικρύζει μέσα στὴν φαντασίαν του ὅλους τοὺς ἑορτάζοντας. Σκέπτεται πόσοι τάχα ἑορτάζοντες τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὸ Πάσχα χριστιανοὶ δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ χαροῦν ὅπως ἁρμόζει εἰς τὴν ἡμέραν, ἐνῷ ἄλλοι, οἱ πλούσιοι ἔχουν τὰ μέσα ἄνετα καὶ περισσεύοντα.....

Τὸ πασχαλινὸν γεῦμα μᾶς κάμνει νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὴν οἰκονομικὴν ἀνισότητα τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἀρχίζομεν νὰ διερωτῶμεν τὸν ἑαυτόν μας ἢ νὰ ἐρωτῶμεν τοὺς δικούς μας.

— Τάχα πῶς γιορτάζουν οἱ πτωχοὶ τὸ Πάσχα σήμερα ;

Ἐρώτησις τρομακτική.

Καὶ ὅμως φαίνονται ὅτι κάπως τὸ πρᾶγμα διορθώνεται. Τοὐλάχιστον κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα εἶνε δυνατόν, ὅπως λέγει καὶ ὁ Μέγας Χρυσόστομος, μαζὶ πλούσιοι καὶ πένητες νὰ εὐφρανθῶμεν καὶ νὰ χαρῶμεν.

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΣΥΣΣΙΤΙΑ ΜΑΣ

Τὴν λύσιν τοῦ φοβεροῦ προβλήματος, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, τὴν ἔδωσαν κατὰ μέγα μέρος ἑφέτος τὰ οἰκονομικὰ συσσίτιά μας διὰ τὸν πτωχάσσιον τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐκεῖ εἰς τὰ δύο τμήματα τῶν συσσιτίων αὐτῶν, εἰς τὸ παρὰ τὸ Βαρβάκειον καὶ εἰς τὸ τῆς Πλάκας ἐσπευσαν τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα οἱ πτωχότεροι καὶ μὲ δύο μόνον δεκάρας κατ' ἄτομον ἔκαμαν ὅλοι πάσχα μὲ ἀρνὶ τῆς σούβλας καὶ μὲ αὐγά· κόκκινα.

Ἔτσι ἐφέτος 5760 ἄτομα, καθὼς θὰ ἰδοῦμε κατωτέρω, ἐφώρτασαν τὸ Πάσχα εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΚΑΙ ΕΥΧΑΙ

Τὸ θέαμα εἰς τὰ καταστήματα τῶν οἰκον. συσσιτίων ἦτο κάτι τι ἐξόχως ὡραῖον καὶ συγκινητικόν.

Μετέβημεν καὶ εἰς τὰ δύο τμήματα καὶ εἴδαμεν τὸ θέαμα αὐτό.

Καὶ ἂς ἔλθωμεν πρῶτον εἰς τὸ παρὰ τὸ Βαρβάκειον τμῆμα.

Ἐδῶ ὁ κόσμος τῶν πελατῶν τοῦ συσσιτίου εἶνε ἀθρωνύτατος.

Ὡραῖαι καταβεβλημέναι ἀπὸ τὴν ἡλικίαν καὶ τὰ βάσανα μὲ τὰ καθαρότερα παλαιόρουχα των—τὰ Πασχαλινά—καὶ μ' ἕνα ἰδιαίτερον φῶς χαρᾶς εἰς τὴν μορφήν των, χαρᾶς διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναστάσεως, γέροντες μὲ παλαιὰ καθαρισμένα κατὰ τὸ δυνατὸν ροῦχα καὶ μὲ ἡμίφηλα πρασινίζοντα, γυναῖκες τοῦ λαοῦ μὲ σαλάκια καὶ μὲ μανδύλια εἰς τὸ κεφάλι, παιδάκια καὶ κοριτσάκια μὲ τὸ γέλοιο καὶ τὴν χαρὰ εἰς τὰ προσωπάκια των γιὰ τὴν ἑορτή, πτωχοὶ καὶ πτωχαὶ κάθε ἡλικίας καὶ κάθε μορφῆς πλησιάζουν εἰς τὴν θύραν τοῦ συσσιτίου ποῦ γράφει ἐπάνω : «Εἴσοδος».

Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος, ὁ συγκινημένος ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως καὶ μαζὶ ὁ συντετριμμένος ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς δυστυχίας, σπεύδει πρὸς τὴν θύραν, σπρώχνεται, ἀγωνίζεται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πρώτην γραμμήν, ἀνέρχεται τὰς ὀλίγας βαθμίδας τῆς εἰσόδου, ἀγωνιᾷ, προσδοκᾷ τὴν στιγμὴν τῆς σειρᾶς του. Προσδοκᾷ ἕκαστος τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ δώσῃ δύο δεκάρες καὶ θὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ πασχαλινὸ γεῦμά του.

Εἰς τὴν θύραν αὐτὴν γύρω ζωγραφίζεται ἡ : προσδοκία τῆς χαρᾶς.

Ἀς ρίξουμε καὶ εἰς τὴν ἄλλην θύραν μιὰ ματιά.

Αὐτὴ γράφει ἐπάνω : «ΕΞΟΔΟΣ».

Ἀπ' αὐτὴν βγαίνουν ὅλοι καὶ κλαῖ κρατῶντας μέσα εἰς χαρτιά, εἰς ἐφημερίδας, εἰς ἀγγεῖα ποικίλματα τὸ πασχαλινὸ γεῦμα.

Μία χαρὰ ζωγραφίζεται εἰς τὸ πρόσωπον ὅλων, ἀπὸ τὴν 80ὐτεῖα γραῖαν ποῦ συγκινεῖται εἰς τὴν θέαν τοῦ κόκκινου αὐγοῦ, ὅπως καὶ πρὸ ἑβδομήντα ἐτῶν, ἀπὸ τὴν ἑπτάχρονα κοραστία ποῦ ἐξηγεῖται τὸ πασχαλινὸν γεῦμα τοῦ σηντιοῦ μὲ ὀλίγες δεκάρες.

Καὶ βγαίνουν ὅλοι χαρούμενοι καὶ ἀνταλλάσσουν εὐχάς :

— Χριστὸς ἀνέστη !

— Καὶ τοῦ χρόνου !

— Καὶ τοῦ χρόνου, κορίτσι μου !

— Καὶ τοῦ χρόνου, κουρούλα, καὶ καλὴ ψυχή!...

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ

Τώρα ἂς ρίξωμε μιὰ ματιὰ εἰς τὸ ἐσωτερικόν.

Κυρίαι καὶ δεσποινίδες μέσα γρήγορα—γρήγορα μαζεύουν ἀπὸ δυὸ δεκαροῦλες, κατὰ μερίδα καὶ δίδουν τὴς μερίδες πάλι γρήγορα, ἀλλὰ προσεκτικὰ καὶ καθαρά.

Εἶνε μιὰ χαρὰ ὀφθαλμῶν τὸ θέαμα.

Ἡ Ἄγγλις κυρία Πέλκνεν, ἡ δὶς Πάλλη, καὶ αἱ δίδες Νεγρεπόντη ἀεικίνητοι καὶ χαρωπαὶ χύνουν εἰς τοὺς δυστυχεῖς τὴν χαρὰν μαζὶ μὲ τὸ μοίρασμα τοῦ Πασχαλινοῦ γεύματος.

Μιὰ γρηοῦλα πλησιάζει καὶ δίδει εἰς μίαν ἀπὸ τὰς δεσποινίδας 15 λεπτά.

— Δὲν ἔχετε ἄλλην πεντάρα ;

— Δὲν ἔχω...

Τότε ἡ δεσποινὶς κρυφὰ—κρυφὰ βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη της μία πεντάρα καὶ τὴν προσθέτει εἰς τὰ 15 λεπτά.

— Προσμένετε, κυρά μου.

Καὶ σὲ λίγο ἡ γραῖα χαρούμενη φεύγει μὲ τὸ ἀρνάκι καὶ μὲ τὸ αὐγό της στὰ χέρια, σκορπίζουσα εὐχάς...

Αἱ εἰκόνες δὲ αὐταὶ ἐκτυλίσσονται ἀλλεπάλληλοι....

ΜΕΡΙΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

Ζητοῦμεν μερικὰς πληροφορίας. Καὶ τὰς παραθέτομεν.

Τὸ οἰκονομικὸν συσσίτιον τῶν Ἀθηνῶν—ἀμφότερα τὰ τμήματα—λειτουργεῖ ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν Προστασίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Σοφίας.

Ἀντιπρόεδρος εἶνε ἡ Κα Χαρ. Μπακατζῆ ταμίας ἡ Κα Ν. Ζαρίφη. Ἔφοροι δὲ αἱ Και Δ. Πετροκοκκίνου καὶ Α. Σαμιωτάκη.

Εἰς τὰ δύο καταστήματα τοῦ συσσιτίου ἐργάζονται ἐμμισθοι ὑπάλληλοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

Ἐκτάκτως μόνον χάρις τῆς Πασχαλινῆς χαρᾶς ἀνέλαβον νὰ κάμουν τὴν διανομὴν εὐγενεῖς κυρίαι καὶ δεσποινίδες τῶν Ἀθηνῶν.

— Καὶ πόσαι μερίδες διενεμήθησαν σήμερον ἐδῶ ; ἠρωτήσαμεν.

— Ἰδού. Εἰς τὸ τμῆμα αὐτὸ ἠγοράσαμεν 800 ὀκάδες ἀρνί. Τὰ ἐψήσαμεν δὲ εἰς τὸν φοῦρνον. Ὑπολογίζοντες δὲ κατ' ὀκὰν τέσσαρας μερίδας ἔχομεν ἐν ὅλῳ 3,200 μερίδας. Κάθε μερίδα ἀρνιοῦ ὅμως συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἕνα αὐγό. Καὶ ἀρνὶ μὲ τὸ αὐγὸ μαζὶ δίδεται ἀντὶ 20 λεπτῶν. Μόνον τὰ κεφάλια τῶν ἀρνιῶν δίδονται 40 λεπτὰ ἕκαστον. Ἔτσι σήμερον τὸ τμῆμα μας δίδει τὸ πασχαλινὸν γεῦμα εἰς 3200 ἄτομα. Χωριστὰ δὲ τὸ ἄλλο τμῆμα τῆς Πλάκας.

Ἡ διανομὴ τῶν μερίδων εἰς τὸ τμῆμα τοῦ Βαρβακείου διήρκεσεν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 1/2 μ. μ. ὥρας.

Παρακολουθήσατε

ὅλοι καὶ ὅλαι τὸ νέον μας

Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα

ΘΕΟΦΑΝΩ

ΤΡΟΧΑΔΗΝ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ Τ

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ "ΕΛΛΑΔΟΣ,,

Τὸ προσωπικὸν τοῦ ἐν Ἠπείρῳ Χειρουργείου Β'. 13 (Ἀπ. ὁ κ. Ἠλ. Διαμαντόπουλος)

Ἕλληνες ἀντάρται πρὸ τῆς λίμνης, πρὶν κυριευθοῦν τὰ Ἰωάννινα

Ὁ καταρράκτης τοῦ ξηροποτάμου Βοδενῶν

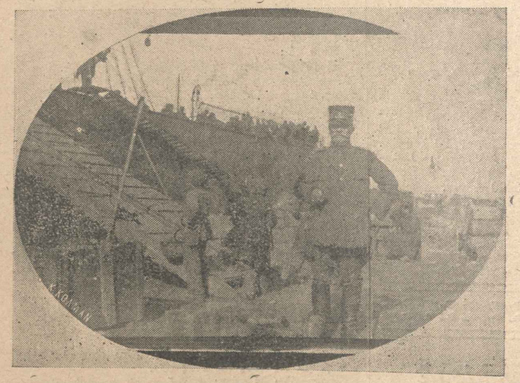

Μεταφορὰ τῶν λαφύρων εἰς Πειραιᾶ

(Ἀπ. ὁ κ. Θ. Καραπλῆς)

Ἔμμ. Κ. Ἀδαμάκης ἐξ Ἡρακλείου Κρήτης δράσας ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Ἠπείρῳ

Τὰ πρῶτα Ἑλληνικὰ αὐτοκίνητα εἰσερχόμενα μετὰ τὴν νίκην εἰς τὰ Ἰωάννινα

ΟΙ ΚΛΗΡΩΤΟΙ ΤΟΥ 1912. — Ἐκπαιδευτικὸς οὐλαμὸς

ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΚΙΡΩΤΙΚΟ ΜΑΓΕΙΟ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ "ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,,

— Καὶ δὲν διηγήθης αὐτὴν τὴν ἱστορίαν εἰς τὴν ἀνάκρισιν ;

— Τί τὸ ὄφελος ; Θὰ ἐνόμιζε ὅτι λέω ψέματα.

Ὁ πατὴρ ἤρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ υἱός του ἦτο θῦμα.

— Ἀγατητό μου παιδί μὴ χάνῃς τὸ θάρρος σου... Θὰ προβοῦν εἰς ἐρεύνας ἐναντίον σου, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου θὰ προβῶ εἰς ἐρεύνας καὶ θ' ἀποδείξω ὅτι εἶσαι ἀθῶος...Ἀμφιβάλλεις ἂν θὰ ἐπιτύχω ; Ἀμφιβάλλεις, διότι δὲν γνωρίζεις βεβαίως ὅτι τὸ ἀρχαῖον ἐπαγγελμά μου εἶνε νὰ διευκρινίζω τὰ μυστήρια. Δὲν σοῦ φανερώσα ἀκόμη ὅτι ἄλλοτε ἐνησχολήθην εἰς δικαστικὰς ἐρεύνας. Ἐπιθυμοῦσα νὰ μὴ τὸ ἐμάνθανές ποτε. Θέλω νὰ σὲ διαβεβαιώσω καί...

— Τὸ ἐγνώριζα, ἐψέλλισεν ὁ νεανίας.

— Τὸ γνωρίζες ! Πῶς ;

— Ἤδρα μιὰ μέρα εἰς τὰ ἔγγραφά σου μίαν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἤθελες ν' ἀναγνώσῃς ἐκ νέου ἤδρα χάρτην ἀστυνομικοῦ πράκτορος—εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο γραμμένον τὸ ὄνομά σου.

Μὲ τὴ φράσιν αὐτὴν ὁ Λουδοβῖκος δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο ἢ νὰ ἐπιδεινώσῃ τὴν θέσιν του. Καὶ τὴν ὁποίαν ἤκουσε καὶ ὁ κρυμμένος ὀπισθεν τῆς αἰθούσης ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας.

Θὰ ἐνθυμῶνται οἱ ἀναγνῶσταί μας τὸ ἀστυνομικὸ ἔγγραφο ποῦ ἔδειξεν ὁ ἄγνωστος τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλὲτ εἰς τὸν Πιεδούσην.

— Δὲ μοῦ ἔκανες ποτε λόγον διὰ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν, τοῦ εἶπεν.

— Ὄχι. Δὲν ἤθελα νὰ σὲ λυπήσω. Ἀλλὰ τὸ χαρτὶ αὐτὸ ἀμέσως τὸ ἔκαψα.

— Λοιπὸν ξερεις ἀπὸ ποιό σημεῖο σκοπεύω ν' ἀρχίσω ; Ἐδιάβασες στὲς ἐφημερίδες τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἀτώματος ποῦ εὑρέθη ἐντὸς κιβωτίου... ἠξεύρεις πῶς τὸ κιβώτιον αὐτὸ τὸ ἔφερεν εἰς τοὺς ὤμους του ἕνας βουβός, ποῦ ἢ δὲ μποροῦσε ἢ δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ καμμιὰ διασάφησι. Ὁ βουβὸς αὐτὸς γνωρίζει ἀναμφιβόλως τὸν δολοφόνον, ποῦ προηγεῖτο ὀλίγα βήματα μακράν του εἰς τὴν ἰδίαν ὁδὸν εἰς τὴν ὁποίαν συνελήφθη.

— Λοιπὸν ἂς μᾶς φέρουν σὲ ἀντιπαράστασι.

— Τότε λοιπόν, ἠρώτησεν ὁ πατὴρ ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς, ἐπιθυμεῖς νὰ γίῃ αὐτό.

— Πολύ.

— Ἀ ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόκ, ἂν γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχα ἀμφιβολίας γιὰ σὲ δὲ μπορῶ ὅμως πειὰ ν' ἀμφιβάλλω· Θὰ πιάσω καὶ κεῖνο τὸ λωποδύτη τὸν Ἄγγλο.

Ὁ γέρων Λεκὸκ ἐξῆλθε καὶ ἦρε τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας, εἰς τὸν ὁποῖον εἶπε ὅτι θ' ἀρχίσῃ αὐτὸς τὰς ἐνεργείας του.

Ὁ γέρων Λεκὸκ ἤρχισε τὰς ἐνεργείας του, γενόμενος ἄφαντος.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐκινδύνευε λόγῳ ἀντιθέτων ἐνεργειῶν τοῦ Τολβιὰκ νὰ καταδικασθῇ ὁ Λουδοβῖκος, ὅποτε ἡ Θηρεσία λαμβάνει ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν Λεκόκ, τοῦ ὁποίου ἰγνόουν τὰς ἐνεργείας καὶ τὴν διεύθυνσιν ἦν ἔλαβε καὶ ἤτις ἔλεγε :

«— Μὴ ἀπελπίζεσαι. Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι θὰ τὸν σώσω». *Λεκόκ.*

Ἐκάστη ὅμως ὥρα παρερχομένη προσήγγιζε τὸν Λουδοβῖκον πρὸς τὴν φρικώδη προῖαν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ δήμιος θὰ ἤρχετο ὅπως τὸν παραλάβῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'.

Ὁ γέρων Λεκὸκ ἔζη ἐλπίζων μόνον.

Ἐγίγνωσκεν ὅτι ὁ Πιεδούσης εὑρίσκετο ἐπὶ ἰχνῶν, ἄτινα ἐπέτρεπον νὰ καταλήξουν εἰς ὁριστικὰς ἀνακαλύψεις, περίμενε δὲ μετ' ἀνυπομονησίας θετικωτέρας διασαφήσεις.

Ὁ Κάμπρεμερ εἶχεν ὑποσχεθῇ νὰ φέρῃ εἰς τὸν γέροντα Βινὲ — οὕτω εἶχε μετονομασθῇ ὁ γέρων Λεκὸκ—τὴν γενεαλογίαν τῶν Ὀ—Σολιβὰν. Ἐννοεῖται ὁ Λεκὸκ εἶχε μεταμφιεσθῇ καὶ ἔκαμνε τάχα τὸν δικηγόρον εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ καὶ εἶχεν ἀναλάβει ἐν ἀγνοίᾳ του ὁ Πιεδούσης νὰ ὁδηγήσῃ ἐκεῖ τὸν Βινέ.

— Πρέπει νὰ χάνῃς καλὲς δουλιὲς σ' αὐτὴν τὴν συνοικία, εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ, ἂν καὶ δὲν εἶνε καλὰ γνωρισμένος.

— Δὲν εἶμαι δυσαρεστημένος, ἀπεκρίθη ὁ αὐτοκαλούμενος γέρων Βινέ.

Ὁ Πιεδούσης μετ' ὀλίγον ἄφηνε τὸν Λεκόκ.

Ὁ Λεκὸκ κατόπιν μετέβῃ εἰς τὸ Λονδῖνον. Ἐκεῖ ἔκαμε σπουδαίας ἐρεύνας ἐπὶ τοῦ βίου, τὸν ὁποῖον διῆγεν ἄλλοτε ὁ υἱός του ἐντὸς ἐκπαιδευτηρίου. Αἱ ἔρευναί του ὅμως αὗται δὲν ἀπεδωσαν εἰς αὐτὸν τὰ περιμενόμενα ἀποτελέσματα. Οὐδεὶς ἐνεθυμεῖτο νεανίδα καλουμένην Μαρία φασίτ.

Ἐδῶ ὅμως ἔμαθε πολλὰ περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ Τολβιάκ, ὡς δυνάμενον νὰ διαπράξῃ τὰ αἴσχιστα, καὶ ὅστις ἔμαθεν, ὅτι ἔκαμνε λόγον τῆς κληρονομίας Ὀ—Σολιβὰν, ὡς λίαν ὑπόπτου ὑποθέσεως.

Κατόπιν τούτου ὅλαι του αἱ ὑπόνοιαι ἐστράφησαν πρὸς τὸν Τολβιάκ.

Ἅμα ἐπέστρεψε πάλιν εἰς Γαλλίαν ὁ γέρων Λεκὸκ ἔμαθε παρὰ τοῦ Κάμπρεμερ ὅλα τὰ τῆς οἰκογενείας Ὀ-Σολιβὰν. Ἦσαν ὁ ἀδελφοί. Ἰάκωβος, Ἄννα, Ἐλισάβετ καὶ Γεωργία Ὀ Σολιβὰν, ἥτις καὶ εἶχεν ὑπανδρευθῇ τὸν Λεκὸντ καὶ οἴτινες ἐγέννησαν ἕνα υἱόν.

— Ἀναμφισβήτως ὁ υἱὸς αὐτὸς εἶπεν ὁ Λεκόκ, εἶνε ὁ πατὴρ τῆς Θηρεσίας καὶ ἡ πέμπτη Ἑλένη Ὀ—Σολιβὰν, ἡ μήτηρ μας λέγει Κάμπρεμερ ἀπέθανεν εἰς τὸν τοκετὸν αὐτῆς, καὶ τὴν εἶδον ποτὲ παρὰ εἰς τὴν πρώτην παιδικὴν ἡλικίαν της. Αὕτη ὑπῆρξεν ἀκόμη δυστυχεστέρα ἐμοῦ, διότι ἠριέστη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ γίνῃ κωμῳδὸς εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Παριστάνει μὲ τοὺς θιάσους τῶν ἐπαρχιῶν, πρὸ μικροῦ δ' ἐνυμφεύθη ἕνα ἠθοποιόν, ὀνόματι Χάρρυ Φασίτ.

— Φασίτ ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόκ. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς δολοφονηθείσης γυναικός !

Ἡ ἔκπληξις τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ὁ κύριος Λεκὸκ μετεβλήθη ἀμέσως εἰς χαραν. Οὐδόλως περιέμενε νὰ κάμῃ τοιαύτην ἀνακάλυψιν, τῆς ὁποίας κατενόει ἄπασαν τὴν σπουδαιότητα.

Ἡ ἐν τῇ ὁδῷ Ἀρβαλὲτ δολοφονηθεῖσα γυνὴ ὀνομάζετο Μαρία Φασίτ.

Ἦτο λίαν πιθανὴ ἡ ὑπόθεσις ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ θυγάτηρ τῆς Ἑλένης Ὀ—Σολιβάν, τῆς νεωτέρας ἀδελφῆς τοῦ λοχαγοῦ, καὶ συνεπῶς ἡ μόνη κληρονόμος αὐτοῦ.

Ἡ Θηρεσία Λεκόντ, ἀνεψιὰ ἐξ ἀνεψιοῦ, ἦρχετο κατόπιν, μετὰ δὲ τὴν Θηρεσίαν ἡ Μάρθα Κάμπρεμερ, θυγάτηρ δευτέρου ἀνεψιοῦ.

Ἐὰν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος, ποῦ εἶχε συμφέρον νὰ ἐξαφανίσῃ ἀλληλοδιαδόχους ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενειας Ὀ—Σολιβὰν, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὤφειλεν ἀναγκαίως νὰ φονεύσῃ κατὰ πρῶτον τὴν Μαρίαν Φασίτ.

Ἡ Μαρία Φασὶτ ἦτο πρῶτον ἐξαφανιστέον κώλυμα, ἡ Θηρεσία Λεκὸντ τὸ δεύτερον καὶ ἡ Μάρθα Κάμπρεμερ τὸ τρίτον.

Εἰς τὴν τελευταίαν γραμμὴν ἤρχοντο τὰ τέκνα τῆς Σοφίας Νέολεῦ, τὰ τέκνα δὲ ταῦτα,ἐὰν ἐπέζων τῶν ἄλλων πλαγίων συγγενῶν των, ὤφειλον ἀναγκαίως νὰ κληρονομήσουν τὸ σύνολον τῆς περιουσίας τοῦ λοχαγοῦ.

Ὅθεν ὑπῆρχον σπουδαῖαι ὑποψίαι ὅτι εἰς ἐξ αὐτῶν θὰ ἦτο ὁ φονεὺς τῆς Μαρίας Φασίτ.

Ἡ Μάρθα ἡ θυγάτηρ τοῦ Κάμπρεμερ εἶχεν ἐξαφανισθῇ, τὴν εἶχε κλέψει καθώς καὶ τὴν Θηρεσίαν Λεκὸντ μίαν ἑσπέραν ἐνῷ ἐκάθητο εἰς τὸν κῆπόν της.

Ὁ Λεκὸκ μετὰ τοῦ Πιεδούση ἀνεκάλυψαν τὸν τόπον, εἰς ὃν εἶχον κρύψει τὰς δύο θυγατέρας. Ἦσαν κλεισμέναι εἰς τὰ ὑπόγεια ἑνὸς ἀνεμομύλου. Ἐκ τῶν γενομένων ἀνακρίσεων ἐγνώσθη ὅτι ὁ ἀταγωγεὺς ἦτο ὁ Τολβιὰκ μὲ ὁλοκλήρου συμμορίας.

Ὁ γέρω Λεκὸκ ἦτο πλέον κατευχαριστημένος. Τὸν κακοῦργον, τὸν δολοφόνον εἶχε πλέον εἰς τὰς χεῖράς του.

Ἀμέσως ὁ Λεκὸκ μετέβη εἰς τὴν ἀστυνομίαν κατέθεσε τὰ πάντα.

Τὸ γεγονὸς ἐνεποίησε καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν, ἀμέσως δὲ διετάχθη ἡ σύλληψις τοῦ Τολβιάκ, ὁ ὁποῖος μαθὼν ὅμως ὅτι ἀνεκαλύφθη, ἐκρύφθη εἰς τινα τύργον μὲ τὸν σύντροφόν του, ἀφοῦ πρωτύτερα ὠπλίσθη.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας μὲ ἀρκετοὺς ἀστυνομικοὺς ὡς καὶ ὁ Λεκὸκ μετέβησαν ἐκεῖ ὅπως τὸν συλλάβουν, ἔχοντες μαζί των καὶ τὸν βουρδόν. Μόλις ἔφθασαν κρότος πυροβόλου ἠκούσθη καὶ σφαῖρα ἔψαυσε τὸν ὦμον τοῦ κυρίου Λεκόκ. Καὶ καθ' ἣν ὀτιμὴν ἕνας κλητὴρ ἐπιπτεν ὑπὸ τὴν σφαῖραν δευτέρας βολῆς πολυκρότου τὸ σανίδωμα τοῦ πρώτου ὀρόφου κατεκρημνίσθη μετὰ τρομεροῦ πατάγου καὶ ἐβυθίσθη ἐντὸς τοῦ στροβίλου φλογῶν καὶ ἀτμοῦ.

— Θάρρος, παιδιά μου, ἐφώναξεν ὁ κύριος Λεκόκ. Προσπαθήσατε νὰ τοὺς βγάλετε ζωντανούς.

Καὶ ἔφυγεν ἀμέσως διὰ νὰ προφθάσῃ μὴ τύχῃ καὶ καρατομηθῇ ὁ υἱός του, ἐπειδὴ ἡ προθεσμία ἐτελείωνε μετὰ μίαν ὥραν.

Ἡ λαιμητόμος εἶχε στηθῇ καὶ ἀνεμένετο ὁ κακοῦργος.

Κόσμος εἶχε μαζευθῇ πολύς. Οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἐσχημάτιζον ἤδη στοῖχον, περικλοῦοντες ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τὸ λιθόστρωτον, ἡ ἔφιππος χωροφυλακὴ μόλις εἶχε φθάσει καὶ ἐτοποθετεῖτο ἐπὶ τῆς λεωφόρου.

Ὅτε ἐφάνη ὁ γέρω Λεκὸκ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ὁ βουβὸς καὶ ὁ ἕνας ἱερεύς, ὅσης εἶχε καὶ αὐτὸς μεταβῇ.

Ὅταν ἔφθασαν αἱ ἐξηγήσεις ὑπῆρξαν βραχεῖαι καὶ ὁριστικαί.

Ἡ διήγησις τοῦ θανάτου τοῦ Τολβιὰκ καὶ τῶν προηγηθέντων τοῦ θανάτου τοῦ κακοῦργου ἐπεισοδίων, ἡ γραπτὴ δήλωσις τοῦ βουβοῦ ὅστις ἠδυνήθη κάλλιστα νὰ χαράξῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου περίληψιν τῶν γεγονότων, αἱ διαβεβαιώσεις τοῦ ἱερέως, οὕτινος τὸ ἀξίωμα ἔθετεν ὑπεράνω πάσης ὑποψίας ἤρκεσαν ἵνα πείσωσι τοὺς ἁρμοδίους. Ἡ ἀλήθεια ἐξηκριβώθη διὰ τῶν μαρτυριῶν, αἵτινες λίαν εὐτυχῶς ἦσαν ἀφθονοι. Τὰ πάντα ἀπεδείχθησαν καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Λεκὸκ ἀρέθη ἐλεύθερος, συζευχθεὶς περὶ τὰ τέλη τοῦ θέρους τὴν κόρην τοῦ Λεκόντ.

Ἡ Θηρεσία καὶ ὁ Λουδοβῖκος δήλθον τὸν χειμῶνα εἰς Σορέντον καὶ τὸ θέρος ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς λίμνης τῆς Κόμης.

Ἀπέκτησαν ἤδη μίαν θυγατέρα καὶ ἡ εὐτυχία των εἶνε ἀνέφελος.

Ἡ Μάρθα ἔλαβε παρὰ τῆς ἐξαδέλφης της τίτλους διὰ πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων εἰσόδημα καὶ ὁ γέρων Λεκὸκ ἔζη πλέον εὐτυχῆς προσθέσας μίαν ἀκόμη πρωτοφανῆ ἐπιτυχίαν εἰς τὰς τόσας του ἄλλας ἀστυνομικὰς ἐπιχειρήσεις, κινήσας πλέον τὸν θαυμασμὸν ὅλης τῆς Γαλλίας. ΤΕΛΟΣ

Ἀπάντησις ἑνὸς ἀροσκηπένους εἰς μονομαχίαν

Ὁ Ἄγγλος ἀξιωματικὸς Montgomery ἔστειλε πρός τινα μονομάχον, προσκαλοῦντα αὐτὸν τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν :

«Ἔχω δύο ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς μονομαχίας ταύτης· ἡ μὲν πρώτη εἶνε ὅτι φοβοῦμαι μὴ σᾶς φονεύσω· ἡ δὲ δευτέρα, ὅτι φοβοῦμαι μήπως φονευθῶ παρ' ὑμῶν. Δὲν βλέπω καμμίαν ὠφέλειαν νὰ προσγίνῃ εἰς ἐμὲ ἐὰν διαπεράσω τὸ σῶμά σας διὰ τινος σφαίρας. Δὲν ἤμπορῶ νὰ ὠφεληθῶ ἐντελῶς ἀπὸ σᾶς, ἀφοῦ φονευθῆτε, ὡς πρὸς τὴν μαγειρικήν, καθὼς ἀπὸ ἕνα κουνέλι ἢ ἀπὸ ἕνα διάνον. Διατί λοιπὸν νὰ θυσιάσω ἕνα ἀνθρώπινον πλάσμα, τὸ ὁποῖον δὲν δύναμαι νὰ μεταχειρισθῶ ; Διότι ἂν καὶ τὸ κρέας ὑμῶν εἶνε τουφερόν, ἐν τούτοις δὲν ἔχει τὴν στερεότητα καὶ τὸ συμπαγὲς ἵνα ταριχευθῇ, καὶ ἑπομένως εἶνε ἄχρηστος εἰς τὰ ταξείδια. Εἶν' ἀληθὲς ὅτι γίνεται ἀξιόλογον ψητὸν τῆς σούβλας ἢ ροσμαίφ, ἀλλ' οἱ λαοὶ δὲν ἀτέκτηναν εἰσέτι τὴν συνήθειαν νὰ μαγειρεύουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ ἀνθρώπινα ὄντα. Τὸ δὲ δέρμα σας δὲν ἀξίζει οὐδὲ πινα ὄντα. Τὸ δὲ δέρμα σας δὲν ἀξίζει οὐδὲ τὸν κόπον τῆς ἐκδορᾶς, διότι εἶνε χειρότερον τοῦ δέρματος πρωτοετοῦς πουλαριοῦ.

Ὡς πρὸς ἐμὲ δέ, τί νὰ σὲ εἴπω ; Ἐγὼ φοβοῦμαι νὰ συναντηθῶ μὲ ὁποιονδήποτε κακοποιὸν· φοβοῦμαι μήπως μὲ βλάψετε· ὥστε βλέπω φρονιμώτερον νὰ σταθῶ παράμερα.

Ἐὰν ἔχετε ἀνάγκην νὰ δοκιμάσετε τὰ ἀστόλια σας, λάβετε ἐν ὁποιονδήποτε σημεῖον, τὴν θύραν, παραδείγματος χάριν, ἀποθήκης τινὸς ἐχουσαν τὰς ἰδικάς μου διαστάσεις, καὶ ἂν τὴν κτυπήσετε, μηνύσετέ τό μου, καὶ θέλω ἀναγνωρίσει ἀμέσως ὅτι ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν αὐτῆν, ἠθέλετε κτυπήσει ἐμὲ τὸν ἴδιον.

(Μετάφρ. *Τ. Παπαθανασοπούλου*

ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ ΤΟΥ

ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΚΑΡΕΫ

2 *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)*

Ὁ Πέτρος Κάρεῦ καλῶν τὸν οἰκίσκον αὐτὸν «καμπίνα» του εἶχε δίκαιον· ῥίπτων τις ἐν βλέμμα θὰ ἐπίστευεν ὅτι τῷ ὄντι εὑρίσκετο ἐντὸς καμπίνας πλοίου. Εἰς τὸ βάθος εὑρίσκετο μία κρεμαστὴ κλίνη καὶ ἐν μπαοῦλο περιέχον διάφορα ροῦχα. Ἕνας σωρὸς διαφόρων βιβλίων, παιγνιοχάρτων, γεωγραφικῶν χαρτῶν κατέκειτο ἐπὶ τοῦ μπαοῦλου ἐκείνου.

Ἐν τῷ μέσῳ εὑρίσκοντο μία τράπεζα καὶ δύο κιβώτια ἄδεια μεταποιημένα εἰς καρέκλας. Μία εἰκὼν περιστάνουσα τὴν «Λικόρνη» ἐκρέματο ἐπὶ τοῦ τοίχου. Κάτωθεν τῆς εἰκόνος ταύτης τὸ ἀπαίσιον πτῶμα τοῦ πλοιάρχου Κάρεῦ κατέκειτο ὀτηρεζόμενον εἰς τὸν τοῖχον. Ἕνα χαλύβδινον καμάκι, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ ἁλιεῖς εἶχε διαπεράσει τὸ στῆθός του. Τὸ ὅπλον εἶχε ῥιφθῇ μετὰ τόσης ὁρμῆς ὥστε εἶχε τρυπήσει καὶ τὸν ξύλινον τοῖχον. Ὁ θάνατος μετὰ τὴν τρομερὰν κραυγὴν τὴν ὁποίαν ἐξέσκαλλεν εἶχεν ἐπέλθει παρευθύς. Ἀκολουθῶν τὰς μεθόδους σας, κύριε Χόλμς, παρήγγειλα κανεὶς νὰ μὴ ἐγγίσῃ τίποτε καὶ ἐξήτασα λεπτομερέστατα τὸ περιξ τοῦ οἰκίσκου ἔδαφος. Δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἐλαχίστη ἀποτύπωσις ποδός.

— Δηλαδὴ θέλεις νὰ εἰπῇς ὅτι δὲν εἶδες σύ, διέκοψεν ὁ Χόλμς.

— Σας λέγω ὅτι δὲν ὑπῆρχεν.

Ἀγαπητέ μου Χόπκινς, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔκαμε ὁ φονεὺς νὰ εἴχε πτερά· δὲν ὑποθέτω ἐπίσης νὰ νομίζῃς ὅτι ὁ Κάρεῦ ηὐτοκτόνησε. Λοιπὸν ἐὰν εἶχε πόδας ὅπαρ βεβαιότερον, τότε βεβαίως ἀφῆκεν ἴχνη, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ εὑρεθῶσι. Εἶνε δύσκολον νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔγεμεν ἀπὸ σκόνην καὶ αἷμα, δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ποδὸς δυνάμενον νὰ προδώσῃ τὸν ἔνοχον.

— Ἔκαμα πολὺ κακά, κύριε Χόλμς, νὰ μὴ σᾶς παρακαλέσω νὰ ἔλθετε ἀπὸ τὴν ἀρχήν· τώρα εἶνε πολὺ ἀργά. Ὑπῆρχον ἐντὸς τοῦ δωματίου πολλὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα ἐφείλκυσαν τὴν προσοχήν μου, ἰδιαιτέρως μάλιστα τὸ χαλύβδινον καμάκι. Ὁ φονεὺς εἶχε λάβει ἀπὸ μέσα ἀπὸ μερικὰ ἁλιευτικὰ ἐργαλεῖα τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο κρεμάμενα εἰς τὸν τοῖχον. Ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ καμακίου ἦταν χαραγμένα : «Λικόρνη Δυνδέ». Τοῦτο δεικνύει ὅτι τὸ ἔγκλημα διεπράχθη ἐν ἐν στιγμῇ ὁρμῆ καὶ ὅτι ὁ δολοφόνος μεταχειρίσθη τὸ τυχὸν ὅπλον τὸ ὁποῖον ἔπεσεν εἰς τὴν χεῖρά του. Ἡ δὲ περίπτωσις ὅτι ὁ Κάρνεῦ ἦτο ἐνδεδυμένος καὶ ὅτι ἡ δολοφονία συνέβη τὴν Ζαν πρωΐνήν, μᾶς κάμνει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι οὗτος εἶχε ραντεβοῦ μετὰ τοῦ δολοφόνου του, τόσον καὶ ὅσον μία φιάλη ρουμίου καὶ δύο ποτήρια εὑρίσκοντο ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ἔχει καλῶς, εἶπεν ὁ Χόλμς. Ἀλλὰ ὑπῆρχεν ἄλλο ποτὸν ἐντὸς τοῦ ρουμίου ἐντὸς τῆς καμπίνας ;

— Μάλιστα, ὑπῆρχε πλησίον τοῦ μπαούλου ἐν ξύλινον κιβώτιον, περιέχον διάφορα λικέρ, κονιάκ καὶ οὐίσκυ. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν, διότι αἱ φιάλαι ἦσαν καλῶς ἐσφραγισμέναι καὶ πλήρεις.

— Ἐν τούτοις ἡ παρουσία των κάτι μᾶς δεικνύει, εἶπεν ὁ Χόλμς. Δεῖξέ μου τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα εὗρες εἰς τὴν καμπίναν.

— Ἐπὶ τῆς τραπέζης εὑρῆκα αὐτὴν ἐδῶ τὴν ταμβακοθήκην.

— Εἰς ποῖον μέρος τῆς τραπέζης ;

— Εἰς τὸ μέσον. Εἶνε ἐκ δέρματος φώκης. Ἰδοὺ τὰ ἀρχικὰ ψηφία Π. Κ. περὶ τῶν ὁποίων σᾶς εἶπα. Ἐντὸς τῆς ταμβακοθήκης ὑπῆρχεν ὀλίγος καπνός, τὸν ὁποῖον καπνίζουν οἱ ἁλιεῖς.

— Θαυμάσια ! τίποτε ἄλλο ;

Ὁ Στάνλεῦ Χόπκινς ἐξήγαγε τῆς τσέπης του ἐν σημειωματάριον μὲ φαιὸν περικάλυμμα. Τὸ ἐσωτερικόν του ἐδείκνυε μακρὰν χρῆσιν. Αἱ σελίδες εἶχον ξεδαφῆ. Ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος ἦσαν γραμμένα τὰ ἀρχικὰ Τ.Χ.Ν. καὶ ἡ ἡμερομηνία 1883. Ὁ Χόλμς τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τὸ ἐξέτασε μετὰ περισσῆς λεπτομερείας, ἐνῷ ὁ Χόπκινς καὶ ἐγὼ παρετηροῦμεν ὑπεράνω των ὤμων του. Εἰς τὴν δευτέραν σελίδα εὑρίσκοντο τυπωμένα τὰ γράμματα Σ.Κ.Ε., ἔπειτα σελίδες κεκαλυμμέναι ὑπὸ ἀριθμῶν, ἔπειτα ἐπὶ κεφαλῆς : «Ἀργεντίνη» καὶ «Κόστα Ρίκα» καὶ ἔπειτα: «Ἅγιος Παῦλος», καὶ ὑπὸ ἕκαστον τῶν τίτλων τούτων σελίδες κεκαλυμμέναι ὑπὸ ἀριθμῶν καὶ γραμμάτων.

— Τί λέγεις περὶ τούτου ; ἠρώτησεν ὁ Χόλμς.

— Ὡς φαίνεται, εἶνε κατάλογος μετοχῶν χρηματιστηρίου. Νομίζω ὅτι τὰ γράμματα Τ.Χ.Ν. εἶνε τ' ἀρχικὰ κάποιου μεσίτου καὶ τὰ Σ.Κ.Ε. τοῦ πελάτου του.

— Ὄχι δά ! Σιδηρόδρομος Καναδᾶ-Εἰρηνικοῦ.

Ὁ Στάνλεῦ Χόπκινς ἔκαμεν ἐν κίνημα κ' ἐκτύπησε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Τί ἀνόητος ποῦ εἶμαι ! ἀνέκραξεν. Αὐτὸ εἶνε· εἶμαι βέβαιος ! Μᾶς ὑπολείπονται τώρα τ' ἀρχικὰ Τ.Χ.Ν. Παρετήρησα εἰς τοὺς παλαιοὺς καταλόγους τοῦ προσωπικοῦ τοῦ χρηματιστηρίου καὶ δὲν εὑρίσκω κατὰ τὸ ἔτος 1883 κανένα πρόσωπον οὗ τὸ ὄνομα ν' ἀνταποκρίνεται εἰς τ' ἀρχικὰ Τ.Χ.Ν. Καὶ ἐν τούτοις εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐνταῦθα ἔγκειται ἡ κλεὶς τοῦ μυστηρίου. Μήπως τ' ἀρχικὰ ταῦτα εἶνε τοῦ δευτέρου προσώπου τὸ ὁποῖον εἶχε ραντεβοῦ μετὰ τοῦ Κάρεῦ ; Ἡ εὕρεσις τοῦ σημειωματαρίου τούτου, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ὠφελήσῃ κατὰ πολὺ διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ δολοφόνου.

Τὸ πτῶμα τοῦ πλοιάρχου κατέκειτο στηριζόμενον εἰς τὸν τοῖχον

Ὁ Χόλμς ἐξήταζε μὲ τὸ φυσικόν του τὸ περικάλυμμα.

— Ἐδῶ βλέπω μίαν κηλίδα, εἶπεν.

— Μάλιστα, κύριε Χόλμς, εἶνε αἷμα. Σᾶς εἶπα ὅτι τὸ εὗρον κατὰ γῆς.

— Ἡ κηλὶς ἦτο ὑποκάτω αὐτοῦ ἢ ἀπὸ ἐπάνω;

— Ὑποκάτω.

— Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἔπεσε μετὰ τὸ ἔγκλημα.

— Αὐτὸ ἐσκέφθην καὶ ἐγὼ κύριε Χόλμς καὶ συνεπέρανα ὅτι ἔπεσεν ἀπὸ τὸν φόνεα ὅταν οὗτος προσεπάθει νὰ φύγῃ. Ἄλλως τε τὸ εὗρον πλησίον τῆς θύρας.

— Οὐδεμία μετοχὴ ἀπ' αὐτὰς ποῦ εἶνε σημειωμένα ἐδῶ δὲν ἀνήκει εἰς τὸ θῦμα. Δὲν ἔχει οὕτω;

— Μάλιστα, κύριε Χόλμς.

— Μήπως συνέβη κλοπή ;

— Ὄχι, τίποτε δὲν ἐκλάπη.

— Ἀλήθεια, ηὗρες κανένα μαχαῖρι ;

— Μάλιστα, τὸ εὗρον εἰς τοὺς πόδας τοῦ θύματος. Ἡ κυρία Κάρεῦ τὸ ἀνεγνώρισεν ὡς ἄνῆκον εἰς τὸν σύζυγόν της.

— Θαυμάσια ! Χόπκινς, θὰ ἔλθω νὰ ρίψω ἐν βλέμμα εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Χόλμς, θὰ μὲ βγάλετε ἀπὸ ἕνα μεγάλο βάρος.

— Ἐὰν ἔχῃς καιρόν, Βάτσον, ἔλα καὶ σύ... Πάρε ἕνα ἀμάξι, Χόπκινς, καὶ πᾶμε...

. . . . . .

Ἐν τῷ μέσῳ ἑνὸς ἀδένδρου μέρους, κειμένη εἰς τὸ ὕψος ἑνὸς λόφου ἐφαίνετο μία οἰκία χαμηλή. Μία στενωπὸς ὡήγει εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην διὰ μέσου τῶν δένδων. Πλησίον τῆς μεγάλης ὁδοῦ, εὑρίσκετο εἰς μικρὸς οἰκίσκος" ἦτο ὁ τόπος τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ Στάνλεῦ Χόπκινς μᾶς ὡδήγησεν ἐντὸς τῆς οἰκίας καὶ μᾶς παρουσίασεν εἰς τὴν χήραν καὶ θυγατέρα τοῦ θύματος. Μᾶς διεγήθησαν τὰς κακοπαταξίας τὰς ὁποίας ὑφίσταντο ἀπὸ τὸν φονευθέντα. Ἡ νεαρὰ κόρη, ἀδύνατος καὶ ὠχρὰ μᾶς εἶπεν ὅτι ἀνεκουφίσθη πολὺ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός της.

Ὁ οἰκίσκος τοῦ Κάρεῦ ἦτο ἀρκετὰ στενόχωρος. Ἦτο κατεσκευασμένος ἐκ ξύλου μὲ στέγην δριζοντίαν. Ἐν παράθυρον ἔβλεπε πρὸς τὸν κῆπον καὶ εὑρίσκετο πλησίον τῆς θύρας, τὸ ἕτερον ἔβλεπε πρὸς τὴν δημοσίαν ὁδόν. Ὁ Στάνλεῦ Χόπκινς ἐξήγαγεν ἐν κλειδίον

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

Πλήρης ἀφήγησις ἰραυματίου εἰς ἰὴν εὐἰωνικὴν ἰλῶσσαν

21 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δὲν ἀστεῖα οὔρ' πδὶ γιατ' κόντιψι νὰ μᾶς σαρώσ' οὐ ἀγέραις. Κι' ἔτσ' ἀπὸ κεῖ κὶ πέρα βαστάζουντας οὐ ἱένας τοὺν ἄλλουν ἀπ' τὸ χέρ' ἀνιβαίνουμι μαζὺ ἀπᾶν στοὺ Μπζάνι τὸ τρισκατάρατου. Κὶ κουβιντουλουγάμι γιὰ διγιάφουρα ἰνδιαφέρουντα πράματα.

— Ἔϊ Πλιακούρα, τ' λιέου, τί ἰέχασα.

— Γί οὔρέ, μ' λιέει.

— Νᾶχα οὐρὲ ἔνα ντιλισκόπιου.

— Τί νὰ τοὔκανις ;

— Νᾶγλιπα σὰ κάτ.

— Τί οὐρὲ νᾶγλιπις ;

— Τοὺ χουγιό μ'.

— Φαίνιτι οὐρέ.

— Χαϊ, χάϊ σὰν ἀληθνό.

— Οὐρ' τί μ' λιές!

— Οὐγρουπαϊκὰ πράματα τὰ ντηλισκόπιγια μαθές.

— Κὶ θὰ γλιέπουμι.

— Κὶ θὰ γλιέπουμι μαύρι τσὶ προυατίνις κὶ θὰ γλιέπαμι τὴ Κρουσταλλου κὶ θὰ γλιέπαμι τοὺ κουττέτσ.

παρουπρούλα. Βλιέπουμι κὶ δὲ χουρταίνουμι. Θαγμάζουμι μ' ἀνοιχτὸ τοὺ στόμα σὰ νὰ μᾶς βάρισι ταμπλᾶς. Ἀπουθήκις ἰδῶ γιουμάτις οὐβάρισι ταμπλᾶς. Ἀπουθήκις ἰδῶ γιουμάτις οὐβίβις κὶ γιουμάτις πυρουμαχικὰ κάθι εἴδους κὶ ποιότητους. Τοιχώματα θειόρατα γλιέπουμι πουρουσιχτικὰ ἀπὸ μπιτὸν-ἀρμὲς κὶ πέσσου προυβόλα κρυμμένα ἐτσ' δὰ ποὺ τὰ μὴ τὰ κουλάῃ μάϊδι σφαίρα μάϊδι πιρουνόσπουρους. Κὶ πίσου μάϊδι σφαίρα μάϊδι πιρουνόσπουρους. Κὶ πίσου ἀπ' τὰ πυρουβουλεῖα βρίσκουμι ἀπουθήκις γιουμάτις πυρουμαχικὰ ὥς τὰ μπούνια.

Τσὶ χρουνιᾶς τσ' τοὺ προυμαχικὰ εἶχαν κουβαλήσ' ἰκεῖ οἱ Τρουκαλάδις. Κὶ στὴ πισινὴ πλευρὰ τοῦ λόφ' γλιέπουμι ἄλλη ἀπουθήκη γιουμάτη οὐβίβις κάθι εἴδους. Οὐβίδις κ' οὐβίβις οὐρὲ ματια μ' στιβαγμένις στὴ σειρὰ σὰ στὰ μπακάλικα τσ' Ἰνδήγας οἱ μπουτίλις. Κὶ γλιέπουμι πειὸ πίσου μιὰ μπαρουταποθήκη γιμάτ' ὑλκὸ κι' αὐτούνη.

Θαγμάζουμι ἡμεῖς κὶ σταυρουλουγιόμαστι. Κὶ καθοὺς προυχουράμι παραπρούλια βρίσκουμι μάνα καϋμένη ἔναν Τρούκου στρατιώτη πισμένου τὰ μπροῦμητα σ' ἔναν ὄχτου ἀπὸ πέτρις. Γιουμάτους αἷματο οὐ ἔρμους καταμιλανιασμένους κόκκκαλου.

— Μακαρίγια ἡ γιουδός, λιέου.

— Ἰν τόπου χλουΐρῷ κὶ ἀνσπάψιους λιέει οὐ Πλιακούρις.

— Βάλτουν οὐρὲ λιέου σὶ μιὰ γουνιά.

— Θὰ τοὺν ψέξου, μ' λιέει.

— Σ' ἔφαγα μαύρι μ'.

— Γιατί οὐρέ ;

— Ἁμαρτίγια.

— Οὐρ' θὰ τ' πάρου τ' καπνουσακκούλα.

— Θὰ σὶ πρήξου εἶπα.

— Ἄσι μι Μήτρου μ' νὰ ζήσ' ἡ Μαργούλα.

— Οὐρ ἀφαλουκουμένου λουμπουδυσία θές νὰ κάνς.

Κὶ γλιέπουντας μαθὲς οὐ θειουτούμπς δτ' ἰτιμένου κατσουλώνει τ' αὐτιά κὶ δὲ λιέεικβέντα πλειὰ κὶ δὶ βγάζ' ἀχνα.

Κὶ πέρνουμι μιτὰ μαζὺ σὰ δῶ κὶ σὰ κεῖ τοὺ μουνουπάτ' κὶ χουνόμαστι οὐλούθι νὰ δοῦμι κὶ νὰ θαγμάσουμι.

Κὶ γλιέπουμι παραπρούλια σειρὲς σειρὲς βλητουφόρα,σακκιὰ γιουμάτα μπρούτ' σὶ μιγάλς σουρούς. Παραπρούλια ἀκόμα γιουμάτους οὐ τόπους προυμαχικὰ_ριχμένα σ' ἀταξία σῶσουν κύριγι τοὺν λαγόν σου κὶ' ὑλόγησουντὰ κατσικουμουλαρέλια σ'. Πήραμι οὐρὲ πδάκι μ' ἀπ' τοὺ Μπζάνι λάφρα κὶ λάφρα. Στὰ δικαϊφτὰ μουνάχα προυβουλεῖα τοῦ Μπζανιοῦβρηθήκαν δώδικα τουπουμαχικὰ τοὺν δικα πέντι, τέσσιρα τοὺν δώδικα, εἴκουσι ταχυβουδὸλα μανούλα μ' τοὺν οὐχτώ, πέντι ταχυβουδὸλα τοὺν ἰφτά, ἰννιὰ προυβόλα κινητὰ κὶ δέκα τσ μυδραλλιοβόλα. Λιγούλια ἀπ' αὐτοῦνα εἶχανι πάθ' θράψ' ἀπ' τσὶ κανουνιὲς ποῦ ρίχναμι. Ἰδῶ ἔγλιτις σπασμένις ρόδις, ἰκεῖ χαλασμένις ἀντικρίδις κὶ παραπρούλια τέσσιρα τιλείους τσακισμένου γῆς Μαδιάμ. Κὶ καθοὺς γυρίζουμι κὶ χαζουλουγάμι γλιέπουμι σ' ἕνα ψλὸ μέρους βαλμένου μπρός, μπρὸς γιὰ νὰ φαίντι ἱένα σίδηρου παρόμοιου μὶ κανόνι. Τοὔχαν βάγει μαθὲς οἱ Τροῦκοι γιὰ νὰ γιλάγουντι οἱ δκοί μας κὶ γὰ χπᾶν σὰ κεῖ κὶ νὰ χαλᾶν γιουβίδις στὰ κουφὰ οὐρὲ πδί μ'.

Κὶ κατοὺς χοντουλεύουμι κὶ χαζουλευγάμι γλιέπουμι οἱ μιὰ ἀπουθήκη πινῆντα κλούρις συρμαγιὰ τὰ συρματουτλέγματα μαθὲς τὰ ρηγτουτλέγματα κατουκαϋμένου πδὶ εἶχαν πάχους λουδύναμου. Μᾶς πιτσόκουψαν τὰ μαῦρα κὶ τὰ Πλιακούρα τοὺν ἔρμουν στ' ἀνέβασμα ποῦβαλι τσ' φουνὲς σὰ λυσσάρκου σκυλί.

— Πνίγουμι κὶ πάου ἀδικουθάνατους.

— Τ' ἔεις μουρέ ;

— Μπιρδεύτκα.

Κὶ τραβάου ἀποὺ δῶ τρέχου ἀποὺ κεῖ κὶ νὰ τοὺν ξιμπιρδέψου ποῦ καταματώθκα.

— Οὐρὲ λιέει γιὰ καρδιρίνις μᾶς πῆραν.

— Γιατί οὐρέ ; ρουτάου.

— Τί στένουν βρόχια οἱ ἀφλότιμ' οὐρέ.

Τοὺν παρατηράου ὅμους σκουντικῶς κὶ δὲ μλάει παντιλῶς κὶ λουφῶς κὶ δὲ βγάζ ἀχνα, γιατ' ἂν θμώσου θὰ· ἔχουμι τὰ παριπόμενα τοὺ ρήματος.

Κὶ προυχουραίουντας ἔτσ μέσα στοὺ λαβίβινθου τοὺν ἔρμου ποῦ λιέγιτι Μπζάνι γλιέπουμι μέσα σ' ἕνα σκιπαστὸ πυρουβουλεῖου ἱένα κανούνι μιγάλου, μιγάλου θειόρατου ἀνπουδουγυρισμένου.

— Οὐβίδα, λιέου ἔφαγι κατάμουτρα.

Κὶ τοὺ κυτάμι ἔεσι κατοὺς χίσκει στοὺν ἥλιου κὶ σκιάμι τὰ γέλοια κὶ ἐκαρδιζούμαστι. Ἀπ' οὔλα τὰ προυβόλα ποὺ πήραμι δυὸ ἔχουν πιὸ διάφουρις ζημνιές. Οἱ γιεὶβίδις οἱ δκές μας τσ' ἔχουν κόψ πόδγια δῶ, αὐτιὰ ἰκεῖ κὶ χειρουπόδαρα παρατέρα.

— Τ' εἶν' αὐτούνου ;

— Ἀσβέστς !

— Χαϊ μανούλα μ'.

— Κι' ἀπὲ θάριχνα μιὰ ματιὰ μὶ τοὺ ντηλισκόπιγιου μέσ τοῦ παππᾶ τοὺ σπίτι.

— Χοΰϊ, χοΰϊ.

— Κὶ θᾶγλιπα τὴ Μαργούλα μ' νὰ πλέκῃ ταμτέλλα κὶ θὰ λιγουνόμουν.

— Οὔϊ γλυκάθκα.

— Κὶ θὰ φώναζα οὔ ἔρμους ἰὲκ βάθους ψχῆς :

Κουρίτσι μ' τὴ καρδούλα γειά σ'. Κὶ θὰ τσ' πατούσα ἱένα φλὶ στὰ μάτια πιντάγλυκουν.

— Ἰέξουχα.

— Κὶ θᾶμνα οὔ ἔρμους ξηρὸς ἀπ' τὴ γλύκα.

— Ἤσχα Μήτρου μὴ λγουθμήσης.

— Οὔϊ, οὔϊ, μανούλα μ' βασανάκια πούχου,

Κὶ ἔτσ' κουβιντιάζουνας κὶ μουλουγόντας ἀνιβαίνουμι ψλὰ κὶ κουντουλουγάμι σ' κουρφή. Κὶ μπαίνουμι μέσα στὴ οὐμίχλη κὶ μέσ' τὴ καταχνιά.

— Σία κι' ἀράξαμι βάζ' μιὰ φνὴ κείνους ποῦ πάγινι μπρουστά.

Κὶ πέρνομι πειὰ ἱένα ἴσου μουνουπάτ' κὶ βαδίζουμι στιριά. Κὶ μαυρουλουγάει πλειὰ οὔ κάμπους κατ' κὶ δὲ φαίντι τίπουτις μέσ' τὴ θολούρα. Μ' φαίντι πῶς μπαίνου στοὺν Ἅδ. Καὶ μ' κόβιτι ἡ καρδούλαμ' κὶ μδρχιτι μιὰ ἀναγούλα σὰ νάχου ρουφῆξ πιτρέλιου.

— Πλιακούρα φνάζου.

— Οἴ λιέει.

— Ἰδῶ εἶσι.

— Ἰδῶ.

— Σκιάζουμι οὐρέ.

— Σταυρουλουγήσ'.

Κὶ κάνου παρ' ιυθὺς σταυροὺς κὶ μτάνοιες κὶ μιλιτάου οὔλα τοὺ κόσμ' τὰ ξουρκουλοήματα.

Κὶ νὰ ἰπὶ τέλιους οὐλύκουρφα στοὺ Μπζάνι. Φτάκαμι γκοῦσου μαχάουντας οὐλουκόκκινοι.

Κὶ σκουρπάμι σὰ δῶ κὶ σὰ κεῖ κὶ βάζουμι κραυγὲς κὶ ἀλαλαγμοὺς σὰ τὰ γίδια. Κὶ τριπόνουμι ἰδῶ κὶ μπαίνουμι ἰκεῖ κὶ εἰσουρμούμι

Ἰὲν τοὺ διξιγιὸ εἶπα Στραβουλαίμ.

Κὶ πθινὰ οὐρὲ πιδί μ' ὅπου φάχναμι οὔτ' ἕνα κουμμάτ' ψουμὶ οὔτ' ἱένα ψίχουλου.

— Οὐρ' λιέου τί τρώγανι τοῦτοι ;

— Καλαμπόκι βραστό, μ' λιέν.

— Κὶ μένου ὥσπερ στήλη ἄλατους κὶ δὲ μπουροῦ νὰ καταλίβου τί εἴδους κότις ἤσαντι οἱ ἀφλότιμ' κὶ μᾶς κᾶνουν τοὺν...κόκουρα ἰπὶ τόσου κιρὸ ἀνιβασμένη στὰ ψηλώματα ὡς ποῦ τσ' δόκαμι ἀπουλυτήριγιου νὰ πᾶν νὰ φλάξουν λίγου κιρὸ τὰ ἔρμα χάσκουντας κὶ γυστουλεύουντας ὅσου νὰ γίνῃ εἰρήνη.

Κὶ' ἔτσι γυρουβουλάμι στοὺ κατακαϋμένου τοὺ Μπζάνι ὥρις κι' ὥρις. Κὶ γλιέπουμι ἀκόμα ἀπᾶν σ' αὐτούνου κουλούρις σύρματα κὶ γτσμένα χτίρια οὐρὲ μάτια μ'. Ἱένα σουρὸ σπιτάκια κὶ τ' ἀπουδέλοιπα λὲς κ' ἦταν κεῖ πάνου χουγιό, λὲς κ' ἦταν μουναστῆρ. Κὶ γτσμένου οὐρ πδὶ φαντάζ ἀκόμα μπρουστά μας ἱένα νουσουκουμίγειου. Ἀκόμα γλιέπουμι μισουχτισμένου ἱένα συνιργεῖου προυβουλκοῦ κὶ τρίγια τέσσια χαμόσπιτα μουνουκάμαρα. Σὰ τιλιντσίγια μέσα βρίσκουμι καλαμαρνιὲς κὶ χαρτιὰ ἱένα μπότι νιρὸ κὶ κριβάτια.

(Ἀκουλουθεῖ) Ἰγὸ Μήτρους

οὐ Καρλάφτς

Ἰὲκ Ραδικουβλασάφρ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΟΥ ΜΑΒΙΛΗ

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΑΥΤΟΠΤΟΥ ΓΑΡΙΒΑΛΔΙΝΟΥ

Ὁ Μαβίλης ! Νὰ μιὰ παράξενη, ξεχωριστὴ φυσιογνωμία, ποῦ φύτρωσε μεταξύ μας, μιὰ ἀθόρυβη σκιά, ποῦ πέρασε χωρὶς νὰ τὴν καλονοιώσωμε.

Οἱ γενναῖοι μαχηταί του δὲν ἀγαπούσανε, τὴν ἡσυχη, τὴν ἄκακη μορφή του, ἀλλὰ τὴ λατρεύανε. Τὸν ἀποκαλούσανε «ὁ Νέος Ἰησοῦς Χριστὸς» καὶ εἴχανε ἐπιτύχει τὴ τελειότερα λέξι, μὲ τὴν ὁποία θὰ μποροῦσε νὰ τὸν χαρακτηρίσῃ κανείς.

Ὁ λόχος του τὸν ἀκολουθοῦσε ὅπως τὰ ὀρνιθοπούλια τὴ κλῶσσα καὶ αὐτὸς ἔβολοῦσε συχνά, ν' ἀνοίγῃ φιλολογικὲς κουβέντες μὲ τὰ πιὸ ἀναπτυγμένα ἀπ' τὰ «παιδιά» του καὶ ἔτσι γύρω ἀπ' τὸν πολεμικὸ ὀργασμὸ ἀναπτυσσότανε μιὰ φιλολογικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ μπερδεύαμε τὸν Μπεκῆρ μὲ τὸν Μαίτερλιγκ τὸν Τζαβὶτ μὲ τὸν Τουργένιεφ καὶ τὸν Ἐσσὰτ μὲ τὸν Οὐάϊλδ. Στὴ πολύνεκρο μάχη τοῦ Δρίσκου ὁ λόχος τοῦ Μαβίλη κάμνει θαύματα ἀνδρείας, καταδιώκει ἐκ τῶν πρώτων τὸν ἐχθρὸν καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ βρίσκεται μισὴ ὥρα μακρυὰ ἀπ' τὸ ὑπόλοιπο σῶμα. Καὶ τότε ἀρχίζει ἡ καταπλήξασα τιτανομαχία τῶν ὀλίγων ἀνδρῶν τοῦ Μαβίλη ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν πολυαρίθμων Τούρκων ἀφ' ἑτέρου, οἵτινες ὑκεστηρίζοντο καὶ ὑπὸ ἰσχυροτάτου πυροβολικοῦ.

Ἀπέναντί μας, ἡ Καστρίτσα ξερνάει ἐναντίον μας φωτιμοεστοὺς μύδρους, τὸ φρούριο τῆς νησίδος, γιὰ τὸ καλῶς ὡρίσαμε στὴ γειτονιά του, μᾶς τιμῇ μὲ ὁμαδὸν ὀβίδες καὶ σ' ὅλα αὐτὰ τὰ φιλοφρονήματα ἀναλαμβάνει ν' ἀπαντήσῃ ἐκ μέρους μας μόνος ὁ γκρᾶς. Ἀλλ' ὁ Μαβίλης εἶνε εὐγενής· καὶ λέγει ὅτι καὶ νὰ ξεπληρώσωμε τοὺς λογαριασμούς μας ἀμέσως. Ἐπὶ κεφαλῆς ὁ ἴδιος ἐπεχείρησε ὁ ὅς λόχος τὰς παροιμιώδεις ἐφόδους του, μὲ τὸν ὑποκόπανο, καὶ καθ' ἃς ἀνεπτύχθη τόσο πεῖσμα ἐκατέρωθεν ὥστε ἐπιάσθησαν χέρια μὲ χέρια, κορμὶ μὲ κορμί.

Τὰ μεσάνυχτα διεκόπη ἡ μάχη καὶ οἱ ἄνδρες τοῦ Μαβίλη τραβηχθήκανε σὲ μιὰ σπηλιὰ καὶ καθήσανε τριγύρω ἀπ' τὸ δάσκαλο-ἀρχηγό τους. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἴχαμε φιλολογικὴ ἐσπερίδα, καὶ τὰ ἔργα τοῦ Ξενοπούλου, τοῦ Κουστάλλη, τοῦ Σκίτη καὶ τοῦ Μαρτζώκη ἐπεραστσαν ἀπὸ τὸ νοῦ μας ἄλλα ἐπαινούμενα καὶ ἄλλα κατά τι ἐπικρινόμενα. Ὁ Μαβίλης ἦτο ἥσυχος, γαλήνιος, ὡς πάντα, καὶ ἐφαίνετο ὅτι τὰ σπουδαιότατα γεγονότα τῆς ἡμέρας οὐδόλως εἶχον ἐπιδράσει ἐπ' αὐτοῦ, μόνο εἰς τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας του μᾶς εἶπε : «Ἄντε παιδιά μου καὶ αὔριο θὰ φᾶμε στὰ Γιάννενα !» καὶ ὅλων μας τὰ βλέμματα στραφήκανε πρὸς τὴ θρυλική πόλι.

Σὰ μιὰ ἡδύπαθη βασίλισσα ποῦ ξαπλώνεται ἀναπαυτικὰ στὸν ὁμορφοπλουμισμένο ὀντά της καὶ σκεπάζεται μὲ ἕνα πουπουλένιο πάπλωμα ἔτσι φαίνονται στῆς νύχτας τὸ κρυερὸ σκοτάδι. Πιὸ κάτω ξαπλώνεται στὸν ἴδιο κάμπο, δυὸ-τρία χωριουδάκια, φαίνονται σὰν πανέμορφες ὁλόγυμνες ἀδαλίσκες στὴ ποδιὰ τῆς πανώρησης σουλτάνας των. Τὴν ἄλλη μέρα τὰ πυροβολεῖα τῆς Καστρίτσας μᾶς βάρεσαν διάνα καὶ οἱ ἄνδρες τοῦ ἥρωος ποιητοῦ ὁλονήστικοι καὶ ἄϋπνοι συνεχίζανε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τῆς παραδόσεις τῶν «χιλίων». Κατὰ τὸ μεσημέρι τῆς 27ης Νομβρίου στὴ χρισιμωτέρα στιγμὴ μιᾶς ἐφόδου, μιὰ σφαῖρα πολυβόλου διεπέρασε τὸ στόμα τοῦ Μαβίλη. Καὶ ἐνῷ κύματα αἵματος τοῦ γεμίζανε τὸ στόμα, ἐκεῖνος γαλήνιος, ὡς πάντα, βγάζει τὸ μολύβι του καὶ γράφει : «Φανῆτε Γαριβαλδινοί» καὶ ἐξέπνευσε ἀμέσως. Τὸ πτῶμα του ἔγεινε τότε τὸ αἴτιον τῆς φρικωδεστέρας αἱματοχυσίας, διότι ὑποχωρήσαντες ἡμεῖς κατά τινα βήματα ἔμεινε τὸ πτῶμα εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς καὶ ἡμῶν καὶ τῶν Τούρκων. Κατόπιν ἀλλεπαλλήλων ἐξόδων τὸ πτῶμα τὸ πήραμε μεῖς καὶ ἀφοῦ τὸ θέσαμε ἐπὶ ἑνὸς μανδύου τὸ στείλαμε στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Γαριβάλδη, ὅπου δυσυχῶς ἔμεινε ἄταφον, καθὼς ὅλοι οἱ ἐκεῖ νεκροί. Ἀλλ' ἡ τελευταία θέλησις τοῦ ἥρωος ἔγεινε. Ὁ λόχος του κατεκρατυνώθη, 20 ἄνδρες ἔμειναν μόνον, ἀλλὰ δὲν ὑπεχώρησαν. Ἐκράτησαν τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον τοὺς ἔταξαν, τρεῖς μέρες, νηστικοί, τελειώσαντες καὶ τὸ τελευταῖον φυσιγγι καὶ μόνον ὅταν ὑπεχώρησε ὅλο τὸ ὑπόλοιπον σῶμα ἔφυγαν καὶ αὐτοί.

Κύριστος Δ. ΚΑΠΟΛΛΑΣ

Διατὶ εἶνε ἀκριβὴ ἡ ἰωὴ εἰς ἰὴν Ἑλλάδα;

Ἀπὸ ἐτῶν ἤδη ἐμελετήθη καὶ μελετᾶται τὸ μέγα τοῦτο ζήτημα, πολλῶν δὲ ἠκούσθη ἡ γνώμη παρὰ τοῦ ἡμερησίου τύπου. Τώρα ὅτε ἡ Ἑλλὰς ἐδιπλασιάσθη καὶ αἱ νίκαι τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου ἀνοίγουν νέους ὁρίζοντας εἰς τὴν δρασηριότητα τὴν ἐμφυτον τῆς Ἑλλην. φυλῆς, βελτιώσει δὲ πολλαὶ μέλλουν νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὴν Οἰκονομ. ἰδίᾳ πολιτικήν μας, ἀποτελὲς κρίνομεν νὰ δώσωμεν ἐν περιλήψει ἰδέαν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1912 καταδεικνύοντες οὕτω τὴν αἰτίαν τῆς ἀκριβοζωΐας.

Τὰ ἔσοδα τοῦ 1912 προϋπελογίσθησαν εἰς δραχμὰς 144,118 845, ἐκ τῶν ὁποίων ἂν ἀφαιρέσωμεν 10.000.000 διὰ δαπάνην προμηθείας εἰδῶν μονοπολίων καὶ ἔξοδα τῶν ταγ. καὶ τηλ. μένουσιν ἔσοδα καθαρὰ ἐκ δραχ. 134.118,645 προερχόμενα κατὰ τὸ πλεῖστον ἤτοι κατὰ 95 0)0 ἐξ εἰσφορῶν τῶν πολιτῶν, ἐκ φόρων δηλονότι καὶ ἐκ προσόδων τῆς περιουσίας τοῦ Κράτους περὶ τὰ 6 ἑκατομ. Κατὰ πόσον ὅμως ἡ φορολογία αὕτη εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὰς οἰκονομ. δυνάμεις τῶν πολιτῶν ; εἰς τοῦτο δυσκόλως θὰ ἀπαντήσωμεν, διότι δέον νὰ γνωρίζωμεν τὸ ἐν γένει ἐτήσιον εἰσόδημα τοῦ φορολογουμένου, ὅπερ ὅμως ἀγνοοῦμεν διότι ἡ πολιτεία οὐδέποτε ἔδωκε τὰ ἀναγκαιοῦντα στοιχεῖα πρὸς ὑπολογισμὸν ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισιν.

Ἐκ διαφόρων λοιπὸν ὑποθέσεων εὑρέθη ὅτι τὸ βάρος τῶν 134 ἑκατ., ἀτινα ζητεῖ ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ 1912 ἀπὸ τοὺς φορολογουμένους διανέμεται ἐξ ἴσου ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἑπομένως ἕκαστος ὀφείλει νὰ πληρώσῃ δρ. χ. 45. Κατὰ τὸ ἔτος 1905 ἕκαστος ἐπλήρωσε 38,25, τῷ 1907 43,75, ὥστε ἡ πρόοδος εἶνε συνεχὴς καὶ βαίνει ἀματικῶς.

Ἐὰν τώρα ἐξετάσωμεν τὸ ποιον τῆς εἰς τὸ Δημόσ. ταμεῖον εἰσφορᾶς τοῦ Ἕλληνος πολίτου βλέπομεν ὅτι αὕτη ἀποτελεῖται α' ἐκ τῶν κυρίως φόρων ἀποδιδόντων 90 0)0 ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ· β) ἐκ διαφόρων τελῶν, δι' ὑπηρεσίας παρεχομένας ὑπὸ τῆς πολιτείας, ἐκ ποινῶν καὶ προστίμων, ἐκ δικαιωμάτων κ.λπ. ἀποδιδόντων περὶ τὰ 14 ἑκατ. δραχμῶν. Τὸ ποσὸν τῶν κυρίως φόρων ἀποτελεῖται ἐξ ἀμέσων φόρων περὶ τὰ 24 ἑκατ., ἐξ ἐμμέσων φόρων περὶ τὰ 75 ἑκατ. καὶ ἐκ τελῶν ἐπὶ τῶν συναλλαγῶν καὶ ἐπιχειρήσεων περὶ τὰ 15 ἑκατ.

Ἡ ἀνάλυσις αὕτη ἀντικατοπτρίζει τὴν εἰκόνα

Ἀπὸ ἰοὺς ἰαβόντας μέρος εἰς ὅλας ἰὰς μάχας ἀπ' ἀρχῆς ἰοῦ πολέμου

Ἀνδρέας Κρῖκος
ἐκ Γυθείου

Σ. Σ. Ράκκας
ἐξ Ἀμπελακίου Σαλαμῖνος

Μητσέλος Ἀγραφιώτης
ἐκ Πατρῶν

Ἀνδ. Μπελιβανάκης
Δόκιμος Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ

τοῦ φορολογικοῦ ἡμῶν συστήματος ἐν ταῖς γενικαῖς γραμμαῖς αὐτοῦ ἤτοι· φόροι ἄμεσοι μικρὰ ἀποδίδοντες ποσά, ἐμμεσοι ἐπὶ τῆς καταναλώσεως ὑπέρογκοι καὶ δυσβάστακτοι καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἐκ τῶν τελῶν τῶν συναλλαγῶν.

Διὰ τὸν τόπον μας, τόπον καθαρῶς γεωργικοῦ καὶ κτηνοτροφικοῦ χαρακτῆρος τὸ φορολογικὸν τοῦτο σύστημα δὲν εἶνε τὸ ἀρμόζον· ἐνῷ δὲ ἔπρεπε νὰ ἄρξηται ἡ ἀναγκαία μελέτη πρὸς περιστολὴν τῆς μεγάλης δυσαναλογίας μεταξὺ τῶν ἀμέσων καὶ ἐμμέσων φόρων, τοὐναντίον βλέπομεν ἐκ τῶν πραγμάτων ὅτι ἐξακολουθοῦμεν αὐξάνοντες καταπληκτικῶς τοὺς ἐμμέσους ἐπὶ τῆς καταναλώσεως φόρους, καθ' ὃν χρόνον οἱ ἄμεσοι μένουσι στάσιμοι ἢ καὶ ἐλαττοῦνται. Ἐκ παραβολῶν τῶν διαφόρων ἀπολογισμῶν καταφαίνεται ἐναργῶς ὅτι ἡ ἀναλογία τῶν ἀμέσων φόρων βαίνει ἐλαττουμένη ἐνῷ ἡ ἀναλογία τῶν ἐμμέσων βαίνει σταθερῶς αὐξανομένη, ἀνελθοῦσα ἀπὸ 58 0|0 κατὰ τὸ 1896 εἰς 64 0|0 κατὰ τὸ 1907 καὶ ἔτι πλεῖον κατὰ τὸ 1912. Ἐξετάζοντες δὲ τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα πλειότερον βαρύνουσιν οἱ ἐμμεσοι φόροι βλέπομεν ὅτι ταῦτα εἶνε τὰ τῆς πρώτης ἀνάγκης καὶ ἑπομένως πληρώνουσι τοὺς ἐμμέσους ἡ μεσαία καὶ κατωτέρα τάξις κυρίως.

Ἐὰν δὲ πάλιν ἀναλογίσωμεν τὰ ἐνιαυσίως πληρωνόμενα ποσὰ ἀνὰ κάτοικον δι' ἑκάστην τῶν 3 κατηγοριῶν τῶν φόρων εὑρίσκομεν ὅτι κατὰ τὸ διάστημα δεκαετίας ἀπὸ τοῦ 1900 οἱ ἄμεσοι φόροι οὔτε κατὰ μίαν δραχμὴν ηὐξήθησαν, οἱ ἔμμεσοι τοὐναντίον ηὐξήθησαν κατὰ 8 καὶ πλέον δραχ. δι' ἕκαστον κάτοικον τοῦ Βασιλείου. Ὅταν λάβωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι οἱ ἔμμεσοι εἶνε κυρίως φόροι ἐπὶ τῆς καταναλώσεως συμπεραίνομεν ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ φόρου ἐντελῶς παρεγγνορίσθη ἐνταῦθα, διότι ἀντὶ νὰ ἐπιπίπτῃ ἐπὶ τῆς προσόδου τοῦ φορολογουμένου, ἐπιπίπτῃ ἐπὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ γενομένης καταναλώσεως καὶ ἑπομένως ὁ φόρος ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων.

Τὰ ἔσοδα τοῦ Κράτους ηὔξησαν ἐπίσης κατὰ τὴν τελευταίαν 10ετίαν καὶ ἡ αὔξησις κυρίως προῆλθεν ἐκ τῆς αὐξήσεως τῶν τελων. δασμῶν καίτοι τὸ εἰσαγωγικὸν ἡμῶν ἐμπόριον ἔμεινε στάσιμον.

Ἡ λεπτομερεστέρα τέλος ἀνάλυσις πείθει—καὶ τοῦτο ἔπραξε εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1907 ἔκθεσίν του ὁ βουλευτὴς Νάξου κ. Πρωτοπαποδάκης—ὅτι ἂν ἔλειπον οἱ τελων. δασμοί ἐπὶ τῶν εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης θὰ ἠδυνάμεθα μὲ ὅσα χρήματα δαπανῶμεν σήμερον ν' ἀγοράζωμεν, ἀντὶ τῶν νῦν ἀγοραζομένων, πολὺ πλειότερον.

Ταῦτα ἀρκοῦσιν ἵνα μᾶς πείσωσιν ὅτι ὑπάρχουσι λόγοι σοβαρώτεροι τῆς δίψης τοῦ πλούτου, οἱ ὁποῖοι ὠθοῦσι τὸν Ἕλληνα εἰς ἐκπατρισμόν. Συμβαίνει δὲ δυστυχῶς ὁ πτωχὸς νὰ καταναλίσκῃ περισσότερον ἐκ τῶν εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης καὶ ἐκ τῶν μονοπωλιακῶν ἀκόμη ἀναλόγως τοῦ εἰσοδήματός του ἢ ὁ πλούσιος.

Ἐὰν προσέτι εἰς τοὺς ἐμμέσους φόρους τοῦ Δημοσίου προσθέσωμεν καὶ τοὺς ἐμμέσους τῶν δήμων καὶ τοὺς λιμενικοὺς δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν μὲ πολλὴν πιθανότητα ὅτι ταχέως ὁ βίος θὰ καταστῇ ἀβίωτος ἐν Ἑλλάδι. Ἐν τούτοις ὅμως ἡ βελτίωσις ἤτις ἀναμένεται νὰ εἰσαχθῇ διὰ τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ δασμολογίου, ἡ προσθήκη τόσων χωρῶν καὶ πληθυσμῶν, ἡ ὀξεῖα νοημοσύνη τῶν Ἑλλήνων, αἱ ἔκτακτοι ἐμπορικαὶ καὶ ναυτικαὶ αὐτῆς ἐπιδόσεις, ἡ διακεκριμένη γεωγραφικὴ θέσις τῆς μεγαλυνθείσης χώρας θὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς ἡμᾶς νὰ καταλάβωμεν τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ Ἀνατολ. Μεσογείῳ. ΒΑΣ. ΖΑΚΚΑΣ

Ἐωιστολὴ τοῦ κ. Ρ. Ρώσση

Ἐνταῦθα

Κύριε Διευθυντὰ καὶ διακεκριμένε συνάδελφε καὶ φίλε,

Καὶ βεβαίως, ὅτι ἐπὶ τέλους καὶ κατὰ βάθος ὅλα αὐτὰ τὰ ροκαμβολικὰ φαντασιοπλήγματα καὶ παρορμίαι—ἢ καὶ «ἐπιθεωρήματα» (ῥεβναρίσματα) τὰ ὁποῖα κάθε λίγο καὶ λιγάκι καὶ ἐκ διαβούλου συστήματος μοὶ ἀφιερώνουν (δωρεὰ) τὰ Ἀθηναϊκὰ φύλλα... καὶ περιοδικὰ (πλὴν τῷ ὄντι ἀξιαγνώστου ὑμετέρου τοιούτου, ἀποτελοῦν τὴν τρομακτικωτέραν—καὶ ὅμως ἐπαναλαμβάνω), ἀναγρυφώνηση ἀμερικανικὴν φεκλάμαν. Πλὴν δὲν αἰσθάνομαι ἐμαυνὸν ἄξιον τοιούτης κολοσσιαίας διαρηήσεως, καθόσον οὔτε ἕνας Νταρτανιάν, οὔτε ἕνας Ναπολέων, οὔτε ἕνας.... Καλλέργης (τῆς Ἐσπερινῆς) τυγχάνω νὰ εἶμαι. Ζῶ ἀκόμη, δυστυχῶς... ἢ εὐτυχῶς. Ἀλλ' ἡ παροῦσα διαμαρτυρία μου πρὸς τὴν ἀξιοτ «Ἑλλάδα» κ. Διευθυντὰ καὶ ἔχοχε φίλε, μοὶ ἐπιβάλλεται διὰ μίαν δήθεν δήλωσιν εἰς ἐμὲ ἀποδοθεῖσαν ἐν τῷ φαιδροτάτῳ... δηηηματάκι τῷ ἀφιερωμένῳ μοι (χκαὶ μεσρσὶ) ὑπὸ τοῦ φίλου συναδέλφου Φ. Γ. ἐν τῷ ἧς Κυριακῆς (Πάσχα !) φύλλῳ τοῦ ἀξ. ὑμ. περιοδικοῦ. Οὐδέποτε ἐξέφερα «ἀντιβασιλικὴν» λέξιν, οὐδέποτε μέχρι τοῦδε κατεφέρθην κατὰ τῆς Δυνασείας. Διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι ἡμεῖς, οἱ σοσιαλισταί, πολὺ ὀλίγον ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὸ πολίτευμα. Βλέπομεν τῷ ὄντι ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ τοὺς ἐργάτας εὐημερουῦντας περισσότερον τῶν ἐν τῇ Δημοκρατουμένῃ Γαλλίᾳ, ὅπου βαρύτατα πιέζει αὐτοὺς ἡ ἀσικὴ Πλουτοκρατία.

Ἐπίσης ἐν Βελγίῳ οἱ καθολικοὶ σοσιαλισταὶ ἀφίνουν ἐλεύθερα τὰς γυναῖκάς των νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ πηγαίνουν κἀ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, χωρὶς νὰ ὑποστοῦν δι' αὐτὸ οὐδεμίαν παρατήρησιν ἐκ μέρους τοῦ Γενικοῦ σοσιαλιστικοῦ Κέντρου.

Μεθ' ὑπολήψεως καὶ φιλίας
Ραϊνόλδος Ρώσσης

Υ. Γ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ παρακαλῶ Ὑμᾶς κ. Διευθυντὰ νὰ ἀναγγείλητε, ὅτι αὔριον ἐγχειρίζω ἔντονον διαμαρτυρίαν εἰς τὸν ἀξ. κ. Προϋπουργὸν διὰ τὴν ἀντισυνταγματικὴ ἀπέλασίν μου ἐκ Θεσσαλονίκης.... εἰς Καβάλλαν !

Ἀπὸ τί ἐωράσθη ἡ γυναῖκα

Τὰ διάφορα Ἔθνη ἔχουσι διαφόρους μυθώδεις θεωρίας περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ ὡραίου καὶ τρυφεροῦ φύλου.

Ἐν ἓν ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις Μουσείων φυλάσσεται χειρόγραφόν τι παλαιὸν τοῦ XIV αἰῶνος τοῦ ἐκ Μάντουας Gaellini, ὅστις περισυνέλεξε πολλὰ ἀνέκδοτα περὶ δημιουργίας τῆς γυναικός.

Οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ ἐφρόνουν ὅτι ἡ γυνὴ ἐπλάσθη ἐκ χώματος ῥαντισμένου μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀνδρός, πεσόντος ὑπὲρ Πατρίδος.

Οἱ ἀρχαῖοι Φράγγοι ἐνόμιζον, ὅτι τὴν γυναῖκα ἐγέννησαν κακοὶ δαίμονες διὰ νὰ ἐξασθενίζῃ τοὺς ἥρωας. «Ὅταν προσηλώνῃ τις τὸ βλέμμα του εἰς τὰς γυναῖκας» ἔλεγον οἱ Γάλλοι «σκωριάζει τὸ σπαθί του καὶ μουχλιάζει ἡ ἀσπίς του».

Οἱ Κινέζοι μὲ μειδίαμα πολυσήμαντον διηγοῦνται τὰ ἑξῆς : «Εἶχον γείνῃ οἱ ἄνθρωποι ὀκνηροὶ καὶ ἡ Κίνα εὑρίσκετο ἐν κινδύνῳ. Τότε ὁ καλὸς Τα ὼ (Θεὸς) ἀπέστειλεν εἰς τὴν γῆν τὴν γυναῖκα, διατάξας νὰ μὴ δίδῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους οὔτε μίαν στιγμὴν ὀκνηρίας καὶ ἀργίας. Ἡ γυνὴ ἐδημιουργήθη ἐκ τοῦ ἀνεμοστρόβιλου, ὅστις παρασύρει ἄμμον. Εὐκόλως ξεγλυστρᾷ καὶ ἐξαφανίζεται πολλάκις ἀνεπιστρεπεί.

Οἱ Ἰάπωνες εἶνε ἄνθρωποι πρακτικοί, καὶ τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ μύθου αὐτῶν περὶ καταγωγῆς τῆς γυναικός.

«Εἰς τοὺς ἀνθρώπους χοειάζονται πόλεμοι, δημόσια ἔργα καὶ ἡσυχία. Τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ἡμποροῦν νὰ κοτορθώσουν οἱ ἄνδρες μόνοι· τὸ τρίτον ὅμως—ὄχ. Οἱ θεοὶ ἔλαβον ἱστὸν ἀπαλῆς μετάξης καὶ ἐμφυσήσαντες εἰς αὐτὴν τὴν λέξιν «ἶχα» (ἀγάπα) τὴν ἔρριψαν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ἦτο ἡ γυνὴ, ἥτις ἐκόμισεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀνάπαυσιν.

Οἱ Ἰνδοὶ εἰς τὴν μυθολογίαν των λέγουσιν τὰ ἑξῆς περὶ γυνοικός. «Διὰ νὰ κατασκευάσουν τὴν γυναῖκα οἱ θεοὶ ἔλαβον τὴν στρογγυλότητα τῆς Σελήνης, τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ὄφεως, τὴν χάριν τῆς χαμπτομένου λύγου, τὴν τρεμοῦλιαν τῆς μηλολόνθης, τὴν ἀγνότητα τοῦ ἄνθους, τὴν ἐλαφρότητα τοῦ πτεροῦ, τὸ σεμνὸν βλέμμα τῆς περιστερᾶς, τὸ αἰθέριον κίνημα τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος, τὰ δάκρυα τῶν ἐλαφρῶν νεφελῶν, τὴν ἀστάθειαν τοῦ ἀέρος, τὴν δειλίαν τοῦ λαγωοῦ, τὴν ματαιότητα τοῦ μέλιτος, τὴν θηριωδίαν τῆς τίγρεως, τὴν ξέσην τοῦ πυρός, καὶ τὸ ψῦχος τῆς χιόνος, τὴν φλυαρίαν τοῦ παπαγάλου, τὴν πανουργίαν καὶ τὴν ἀπιστίαν τῆς γαλῆς».

Πάτραι *Πίπης Καρμίρης*

Κυρία μεσῆλιξ καλῆς οἰκογενείας καὶ μὲ λαμπρὰς συστάσεις ζητεῖ θέσιν Οἰκονόμου ἢ συνοδοῦ εἴτε ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ εἴτε ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ. Πληροφορίαι εἰς τὸ Λογιστήριον τῆς «Ἑλλάδος» ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Π. Φ.

Μασσάζ, καθ' ὅλας τὰς ὑποδείξεις τῆς ἐπιστήμης. *Αἰμιλία Βραχλιώτου*, Ἀθῆναι, ὁδὸς Ἱπποκράτους 40 Γ.

Ἡ δύναμις τῆς ἰδέας

Πρό τινος χρόνου ὑπῆρχε συζήτησις μεταξὺ δύο ἰατρῶν μεγάλων τῶν Παρισίων, ἐὰν ἡ ἰδέα ἔχει ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου ἢ ὄχι. Ὁ εἷς τῶν δύο, ὁ κ. Κρατιολὲτ διϊσχυρίζετο ὅτι ἡ ἰδέα δύναται νὰ ἐπιφέρῃ καὶ θάνατον χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἡ παραμικρὰ αἰτία.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἔζη καταδικασθεὶς νέος τις καλῆς οἰκογενείας εἰς θάνατον ἔνεκα φοβεροῦ καὶ αἰσχροῦ κακουργήματος. Δοθενήσας δὲ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε μεταφερθῆ εἰς τι νοσοκομεῖον τοῦ ὁποίου ἀρχίατρος ἦτο ὁ κ. Κρατιολέτ. Οἱ συγγενεῖς τοῦ νέου ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀπαλλάξωσι τὸν ἄθλιον ἐκ τῆς ἀτιμωτικῆς ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ καρατομίας, παρεκάλεσαν τὸν κύριον Κρατιολὲτ νὰ τὸν δηλητηριάσῃ. Ὁ ἰατρὸς ἀπεποιήθη τοῦτο, ὑπεσχέθη ὅμως νὰ πράξῃ ὅτι ἡ συνείδησίς του καὶ ὁ νόμος τῷ συγχωροῦσιν.

Ἐζήτησε λοιπὸν παρὰ τῆς κυβερνήσεως τὸν καταδικον νὰ δοκιμάσῃ ἀθῶον τι πείραμα ἐπ' αὐτοῦ ἡ κυβέρνησις τοῦ τὸ ἐπέτρεψεν. Ἐκάλεσε τότε τὸν ἐναντιοφρονοῦντα συνάδελφόν του καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ διέταξε καὶ ἐξήπλωσαν τὸν ἄθλιον νέον ἐπί τινος τραπέζης χρησιμευούσης εἰς τὴν ἀνατομίαν, καὶ ἔδεσεν αὐτὸν καλῶς.

— Οἱ συγγενεῖς σου, εἶπε τότε εἰς τὸν καταδικον, παρεκάλεσαν τὴν κυβέρνησιν νὰ ὑποστῇ τὴν θανατικὴν ποινὴν ἐν τῷ κρυπτῷ διὰ νὰ μὴ ἐκτεθῇ τὸ ὄνομά των εἰς τὴν κοινωνίαν· ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ ἀποθάνῃς διὰ τῆς ἀφαιμάξεως· τὸ δέχεσαι ;

— Εὐχαρίστως.

— Λοιπὸν, εἶπεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν μαθητευομένους μεθ' ὧν εἶχε συνεννοηθῆ, ἀνοίξατε καὶ τὸς δύο φλέβας τῶν βραχιόνων του.

Δύο νέοι ἐπλησίασαν καὶ ἐκέντησαν αὐτὸν εἰς τὸ δέρμα καὶ ὀχι καθόλου εἰς τὰς φλέβας· ἀλλ' ἐπίσης ἐπίεσαν ἐλαφρῶς μικρὸν σκόγγον, ὃν ἕκαστος ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα του καὶ ἔβρεξαν διὰ τοῦ χλιαροῦ ὕδατος τὸν βραχίονα τοῦ νέου.

Συγχρόνως δὲ εἷς ἄλλος ἤνοιξε μικρὰν ὀπὴν ὑπόρχουσαν εἰς τὴν τράπεζαν ὅπου ὑπῆρχε μικρὰ ποσότης ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ ῥέῃ ὡς λεπτὴ κλωστὴ ἐντὸς ἀγγείου κειμένου ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

Ὁ νέος, ὅπως ἦτο ἐξηπλωμένος καὶ δεμένος ἐπὶ τῆς τραπέζης, δὲν ἔβλεπεν ἐὰν αἷμα ἔῤρεεν ἢ νερόν, ἤκουε δὲ τοὺς περὶ αὐτὸν, ἀπομακρυνθέντας ὀλίγον, νὰ συνομιλῶσιν οὔτω περίπου.

— Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ζήσῃ ἐπὶ πολύ, ἔλεγεν ὁ εἷς.

— "Ω ! βέβαια· ἔτρεξαν δύο ὀκάδες αἷματος ἔλεγεν ὁ ἄλλος.

— Παρετήρησε πόσον ὠχρίασεν.

— Οἱ ὀφθαλμοί του ἤρχισαν νὰ νεκροῦνται. Τὸ ὕδωρ ἤρχισε νὰ πίπτῃ κατὰ σταγόνας.

— Δὲν ἔχει πλέον αἷμα !

— Μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκει.

Καὶ ὁ ἄθλιος, τῷ ὄντι, εἶχε καταντήσει κάτωχρος καὶ δέν ἔδιδε πλέον σημεῖον ζωῆς.

— Νομ ζω ὅτι ἔῤρευσεν ὅλον τὸ αἷμα του, εἶπέ τις.

— Ἀπέθανεν....εἶπεν ὁ Κρατιολέτ.

Καὶ πλησιάσαντες εἶδον τῷ ὄντι ὅτι εἶχεν ἀποθάνει. Ὁ δὲ κ. Κρατιολὲτ ἐκέρδισε τὸ ζήτημα.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Πειραιεὺς ΤΑΚΗΣ Ι. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΕΑΤΡΑ

Κυβέλης.—Ἐν μέσῳ καταπληκτικῆς συρροῆς ἔγινεν ἡ ἔναρξις τῆς θερινῆς περιόδου, μὲ τὴν «Ἀνάστασιν» τοῦ Τολστόη. Ἡ κ. Κυβέλη μὲ νέαν ὄρεξιν καὶ τὴν ἀπαράμιλλον χάριν της κατέλθεξε πάλιν τὸ κοινὸν καὶ ἀπέσπασεν ἔνθουσιώδη χειροκροτήματα. Αἱ παραστάσεις ἐξακολουθοῦν τώρα τακτικαί, ἐνῷ συγχρόνως τὰ ἀπογεύματα λειτουργῇ εἰς τὸ ἴδιον θέατρον ὁ προκλητικότατος κινηματογράφος.

Συντάγματος.—Ἡ ὀπερέττα Λαγκαδᾶ ἔκαμε λαμπρὰν ἐμφάνισιν μὲ τὸν «ἔρωτα τῶν Τσιγάνων». Καὶ ὑπὸ ἔπαυλν φανῶν καὶ ὑπὸ ἐποψιν παραστάσεως καὶ ἐνδυμασιῶν ἡ θίασος μὲ τὴν κ. Κανδύλη, τὴν κ. Ράλλη τὸν κ. Ἀφετάκην, τὸν κ. Τριχᾶν, τὸν κ. Δράμαλην, τοὺς ἄλλους ἐκλεκτοὺς ἠθοποιοὺς καὶ τὴν πολυμελέστατον χορὸν, εἶνε τελείως κατηρτισμένος. Κρίμα μόνον ὅτι ὡς ἠκούσαμεν δὲν θὰ μείνῃ πολὺ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡ πρώτη διεξήχθη ἐν πλημμύρᾳ θεατῶν.

Πανελλήνιον.— Ὁ ὡραιότερος καὶ μεγαλείτερος κινηματογράφος Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κ. Ἐμπεόγλου. Τρεῖς ἀλλαγαὶ ταινιῶν τὴν ἑβδομάδα. Ὀρχήστρα Κρασσά.

Παλλάς.—Νέον θέατρον οἰκοδομηθὲν ἀποκλειστικῶς διὰ Κινηματογράφον, πολυτέλεια, φωτισμὸς θαυμάσιος, ἀσφάλεια, θύραι ἐξόδου καὶ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ νεώτερον θέατρον. Αἱ ταινίαι πρώτης τάξεως ἀπὸ μεγάλους οἴκους Εὐρωπαϊκούς. Ταινίαι ἐπίσης καθαρῶς Ἑλληνικαί. Ὁδὸς Σταδίου, 5 μ. μ. μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

ΑΙ ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ

τῶν λογογραφημάτων τῶν ληφθέντων εἰς τὰ γραφεῖά μας, τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα καὶ ὅσων θὰ φθάσουν ἐντὸς τῆς τρεχούσης, θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φύλλοε τῆς προσεχοῦς Πέμπτης.

Πῶς δὰ ἤδελον αἱ ωερισσότεραι γυναῖκες τὸν ἄνδρα

Πολὺ ὥμορφον.
Πολὺ πλούσιον.
Ὀλίγον βλάκα.
Ὑποχρωστικόν.
Ὑπομονητικόν.
Οὐδέποτε νὰ ὀργίζηται.
Κάτου κάτου νὰ τὸν δέρνουν.
Πάντοτε νὰ τὸν ὑβρίζουν.
Σπανίως νὰ τὸν κολακεύουν.
Ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴν τοῦ ἀφήνουν οὔτε πεντάρα ἐπάνω του.
Θὰ ἐπροτίμων νὰ μὴ ἐνδύεται εὐπρεπῶς.
Πολὺ θὰ εὐχαριστοῦνταν ἂν ὅλα τὰ χρήματά του τὰ διέθετε ἐπὲρ τῶν τυναλέτων των καὶ τοῦ καλλωπισμοῦ τον.
Νὰ ζῇ δι' αὐτούς.
Νὰ ἐργοζεται δι' αὐτούς.
Νὰ σκεπεται αὐτούς.
Νὰ γελᾷ δι' αὐτούς.
Νὰ κλαιῇ δι' αὐτούς.
Νὰ ξυλοκοπῆται δι' αὐτούς.
Θὰ ἤθελον ὅπως εἰς διαφόρους προσκλήσεις ἡ συναναστροφὰς νὰ ὠδήγει μάλλον ὡραίους φίλους του παρὰ ὡραίας φίλας.
Νὰ κάθεται νὰ κυβερνᾷ τὰ τῆς οἰκίας, αὐτοὶ δὲ νὰ ἐξέρχονται τακτικὰ εἰς περίπατον καὶ εἰς διασκεδάσεις.
Τέλος πάσον θὰ τὸν ἠγάπων ἂν τὸ πρωὶ σκρβίζε αὐτὸς τὸ γάλα αντὶ τῆς ὑγιεροτρίας, προ παντὸς δὲ ἐὰν ἔδενε τοὺς ἱμάντας τῶν ὑποδημάτων των.

Ἀθῆναι *Ἰωάννης Ζαζάνης*

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΑΘΑΝ. ΠΑΛΛΗ & ΣΙΑΣ
ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ
Πλοῦτος γεωφικῆς ὕλης. — Ἔντυπα καὶ ἐπισκεπτήρια καλλιτεχνικά.
Ἐργοστάσιον φακέλλων τέλειον.
Χάρτης τυπογραφικὸς λευκὸς καὶ ἐξωφύλλων πάντος εἴδους καὶ ποιότητος.
Εὐθηνία, ταχύτης, ἀκρίβεια.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1913

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ἢ ἀνανεώσεως δραχ. 1

(Συνέχεια)

33) «Ἡ Νέα Γενεά».

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

Αἱ ἐγγραφαὶ συνδρομητῶν τῆς «Ἑλλάδος» ἀρχονται καὶ λήγουν οἱανδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΖΩΗ

Θεσσαλονίκη.—Ὅπως ἐν πᾶσι, οὕτω καὶ κατὰ τὴν ἑβδομάδα τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ, παρετηρήθη μεγίστη τάξις καὶ κατὰ τὰς ἁγίας ἡμέρας γάλην Παρασκευὴν, καθ' ἃς ἡμέρας πλεῖστα συστυχήματα καὶ ζημίαι, ὡς καυσίματα φορεμάτων ἢ ἄλλων ἐξαρτημάτων συνέβαινον μὲ τὴν κακίστην παρ' ἡμῖν ἐπὶ τουρκικοῦ καθεστῶτος συνήθειαν τοῦ ἀνάπτειν βαρελόττα καὶ ἄλλα ἐπιβλαβῆ ἀναριθμήτοις μεταρρυθμίσει ἃς παρεχώρησεν ἡμῖν ὁ γενναῖος μας στρατός, κατήργησε καὶ τὴν φοβερὰν ταύτην, ἀπὸ ἐτῶν ὑφιστάμενην συνήθειαν. Ἡ μεγίστη αὕτη παρατηρουμένη δραστηριότης καὶ τάξις κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται εἰς τὴν ἄοκνον ἅμα τε καὶ λυστελῆ δρᾶσιν τῶν Κρητῶν μας χωροφυλάκων, ἀληθῶς λεβέντηδων, ὧν ἡ εἰς τὸ καθήκον των πλήρης ἀφοσίωσις τὸ πλεῖστον συντελεῖ διὰ τὸ κοινὸν καλόν. Ἡ ἐφετεινὴ Μεγάλη Παρασκευὴ, μεγαλειτέρα πασῶν τῶν λοιπῶν παρελθουσῶν, τοῦτο μὲν ἕνεκεν τῆς λαμπρότητος καθ' ἣν συνεωρτάσαμεν κατὰ πρῶτον ἔτος μετὰ τῶν ἀγαπητῶν ἀδελφῶν μας Ἑλλήνων, τοῦτο δὲ διὰ τὰς οὐσιώδεις βελτιώσεις, ὡς πρὸς τὴν ὅλην ἔκδεσιν τῆς ἐπιταφίου ἱεροτελεστίας, ὑπῆρξε λίαν ἀσυνήθης καὶ μεγαλοπρεπής. Ὅλαι ἐν γένει αἱ ἐκκλησίαι, ἐν αἷς οὐδέποτε ἠκούσθη τετραφωνία, (λ. χ. εἰς τὴν ἰδίκην μου ἐνορίαν ἁγίου Κωνσταντίνου) ἐκοσμήθησαν διὰ τῆς θείας τοῦ Ἀπόλλωνος τέχνης, συγκειμένης ὑπὸ στρατιωτῶν γλυκοφώνων, οἴτινες ὡς ἄλλοι καλλικέλαδοι Μοῦσαι εἰς ἁπάσας σχεδὸν τὰς ἐνορίας τὸν Ἐπιτάφιον θρῆνον, ἐφ' ᾧ καὶ συγχαίρομεν τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν. Κατὰ δὲ τὴν περιφορὰν τοῦ ἐπιταφίου ἐπαίζετο ὑπὸ σαλπιγκτῶν σαλπιζόντων πενθίμως ἡ νεκρόσιμος ἀκολουθία καὶ ἐφέλλοντο σύγχρόνως ὑπὸ ὁμάδος στρατιωτῶν τὰ τροπάρια ὡσαύτως ἐν τετραφωνίᾳ. Τὸν ἐπιτάφιον ὑπεβάσταζον στρατιῶται ὡς καὶ τὸν νεκρόσιμον στέφανον, ἐκ διπλοῦ στίχου στρατιωτῶν φερόντων τὰ ὅπλα ἀνεστραμμένα, ἐφρούρουν τὸ ἀκολουθοῦν ἐκκλησίασμα. Ὑπὸ τοιαύτας ἐφέτος συγκινητικὰς συνθήκας ἐτελέσθη ὁ Ἐπιτάφιος θρῆνος ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Δίς *Ἀγγελικὴ Τσιώμου*

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

Νέα Ὑόρκη. — Ἐπὶ τῇ στυγερᾷ δολοφονίᾳ τοῦ Βασιλέως μας Γεωργίου τοῦ Α'. ἐτελέσθη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγ. Τριάδος πάνδημον μνημόσυνον ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα πενθούντων Ἑλλήνων. Ἡ Κα Φερραμόσκα κατέθεσε στέμμα χρυσοῦν μὲ ἄνθη μυρτιᾶς, μὲ λευκὸν καὶ κυανοῦν σταυρὸν ἀπὸ ἄνθη καὶ μὲ φύλλα δάφνης καὶ χουρμαδιᾶς. Εἰς νὸ μνημόσυνον παρευρέθη καὶ τὸ Σχολεῖον τῆς Κοινότητος, τὸ ὁποῖον κατέθεσε στέφανον ἐκ λευκῶν ῥόδων, ἐξ οὗ ἦτο δεδεμένη περιστερὰ διὰ ταινιῶν λευκῶν καὶ κυανῶν μετὰ χρυσῶν γραμμάτων, ἀναγραφόντων Ἀγγλιστί : Τὸ σχολεῖον τῆς Ἑλλ. Κοινότητος πρὸς τὸν Σεπτὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων Γεώργιον τὸν Α'. εὐγνωμοσύνης ἕνεκεν. Ἕτερος στέφανος κατετέθη ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ ὀκριβάντος, ἀποτελούμενος ἐκ λευκῶν ῥόδων καὶ ἴων ἐκ μέρους τῶν ἐνταῦθα Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν.

Στέλιος Μουσκὰς ἐκ Λουρεύου

(Κατὰ περιγραφὴν φίλου του διαμένοντος ἐν Ν. Ὑόρκῃ).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. Ν. Προυν. Χανία. Φωτογραφεῖα ἐλήφθη. Θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς. — Εἰς τοὺς ἐγκωμιαστὰς φίλους τῆς «Ἑλλάδος» τοὺς συγχρόνους αὐτὴν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα, ἀπευθύνομεν τὰς εἰλικρινεῖς εὐχάς μας καὶ εὐχαριστίας. — *Δ. Παμπουλ.* Πειραιεύς. Ἕνεκα τοῦ ὄγκου τῆς ὅλης εἶνε δύσκολον ν' ἀπαντήσωμεν εἰς τὴν ἐρώτησίν σας. Ἐὰν τὴν εἴχαμεν ὑπ' ὄψιν, ὅταν ἐστέλλετο τὸ λογογράφημα, θὰ σᾶς ἐλέγαμεν.—*Σεβ. Εὐμορφ.* Ἐνταῦθα. Ἐλήφθη.— *Κωνστ. Δαρζεντάν.* Καῤῥον. Ἡ περιγραφὴ τῶν γάμων τῆς Δεσπ. Ἀλίλαχ Χάνεμ ἦτο λίαν ἐνδιαφέρουσα, ἀλλὰ λόγῳ τῆς μεγάλης πληθώρας ὅλης ἐσυντομεύθη. Κατὰ παραδρομὴν δὲ παρελήφθη ἡ ὑπογραφὴ σας. *Μαραμένην Καρδίαν.* Μόνον εἰς τὰς Κατηχήσεις δύναται νὰ δημοσιευθῇ ἀντὶ ὀρισταστῶν. Ἡ ἀνταλ. δὲν δημοσιεύθη, διότι τὸ ἀντίτιμον δὲν ἦτο ἐπαρκές. — *Μαρίαν Ρουβᾶ.* Δραχ. Ἀθανασόπουλον. Συνδρομὴ πρὸς ἀνανέωσιν ἐλήφθη. Φύλλα ἐστάλησαν. — *Σ. Ἀναζηρόπουλον.* Θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειράν. *Δ. Καραπάνον.* Ἐλήφθη. — *Κ. Σανδόπουλον.* Διευθυνσις δὲν ἐλήφθη, οὔτε ποῖον τόμον θέλετε δὲν μᾶς ἔγράψατε. Τὰ ἀποσταλλόμενα πρὸ

ΝΕΚΡΟΙ ΚΑΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

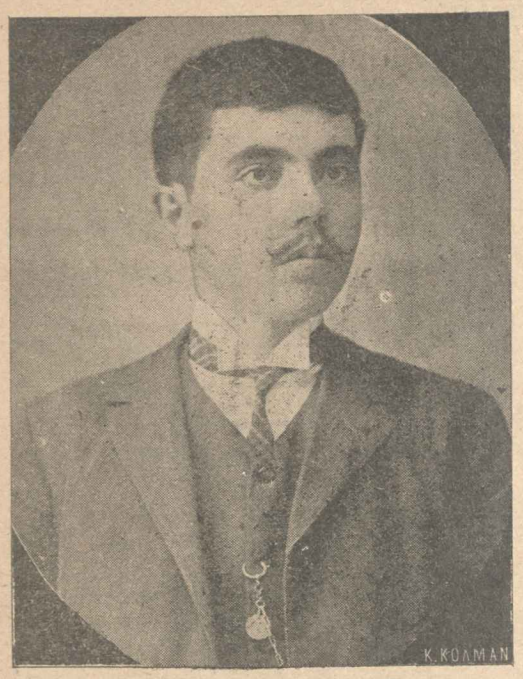

Γεώργ. Ἐμ. Παπαδάκης ἐξ Ἡραπλείου Κρήτης πεσὼν ἐν Μπιζανίῳ

Δημ. Κ. Σακκαλῆς ἐκ Καρπενησίου πεσὼν ἐν Σιατίστῃ Μακεδονίας

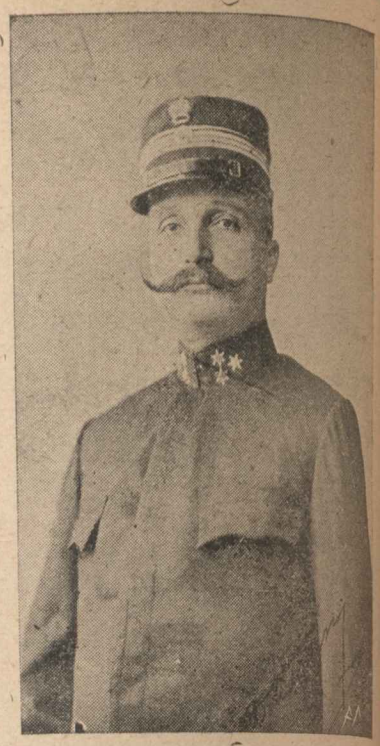

Δημ. Παρθένης, λοχαγὸς πεζικοῦ, τραυματισθεὶς ἐν Σαρανταπόρῳ

Δημοσθ. Παπαχρόνης ἐξ Ἀμπελακίων πεσὼν ἐν Μπιζανίῳ

Χρῆστος Οἰκονομίδης ἐξ Ἄρτης τραυματισθεὶς εἰς Πεστὰ

Γεώργιος Πολυχρονόπουλος ἐκ Καμαρίου Κορινθίας τραυματισθεὶς εἰς Γιαννιτσὰ

Εὐθύμιος καὶ Δημήτριος Σμυρνιωτόπουλοι ἐκ Μυστρᾶ τραυματισθέντες ἐν Μπιζανίῳ

Λεων. Δεκουλᾶκος στρατιώτης 8ου πεζικοῦ συν)ματος τραυματισθεὶς εἰς Γιαννιτσὰ

Ἀνδρ. Φούφας ἐξ Ἀμαλιάδος ἀποθανὼν ἐν Κοζάνῃ